

Bygdespeilet

Kommunal informasjonsavis for Nannestad

NUMMER 4

7. ÅRGANG

NOVEMBER 1980

UTGIVER: NANNESTAD KOMMUNE

HURDALSJØEN — fra ferdselsåre til rekreasjonskilde

Tidligere tiders båttrafikk på Hurdalsjøen var kanskje ikke like intens som våre dagers lystbåttrafikk. Men Hurdalsjøen har utvilsomt spilt en stor kommunikasjonsmessig rolle som ferdselsåre helt fra den gang de første bureiserne slo seg ned langs sjøen. Dagens trafikk på sjøen har en helt annen hensikt, det er rekreasjon og avstressing fra hverdagens kjas og jag de fleste er ute etter.

Øg det er mange som nytter Hurdalsjøen som fritidsområde. Bare i Steinsgård har grunneierne laget båt-plass for om lag 100 båter, i Andelva er det over 200 båter og i tillegg kommer mer eller mindre opparbeidede plasser på begge sider nordover langs de om lag to mil lange strendene. Vi tar neppe feil hvis vi påstår at det sommerstid kan være innpå 500 båter som dupper i Hurdalsjøens klare bølger.

Så mange båter var det lite trolig våre forfedre hadde på sjøen, men det gikk en betydelig trafikk fra Lima i sørenden og opp til kjerka i nordenden.

For øvrig kan vi fortelle til de som ikke vet det at det er først i nyere tid at Lima ble Hurdalsjøens sørende.

OVER TIL SIDE 12

To representanter for båtfolket, Arne Toftner og Hans Haug.

To banker i bygda?

DnC planlegger filial i Nannestad

Hittil har Sparebanken vært enerådende for banktjenester innen vår kommunes grenser. Men dersom alt

går etter Den norske Creditbanks planer, er det sannsynlig at det om ikke så alt for lenge vil bli konkurranse på bankmarkedet. Forretningsbanken har søkt Bankinspeksjonen om tillatelse til å opprette en filial i Nannestad, en søknad som allerede er anbefalt av kommunestyret.

Spørsmålet om en DnC-filial i Nannestad har ellers vært forelagt flere organisasjoner og institusjoner for uttalelse. Sparebanken sier i den anledning at det ikke er behov for mer enn en bank i bygda, og viser ellers til at denne banken i dag utfører alle ønskede banktjenester. Norges Bank, som også er uttaleberettiget, sier at de tilrår at DnC får opprette filial i bygda.

Av de lokale organisasjonene sier Nannestad Bondelag at det er lite be-

OVER TIL SIDE 12

Takk til kultursekretæren

Det vanket varm takk, gave og blomster til Lars Jahr under møtet i kulturstyret den 30. september. Jahrs siste møte som kultursekretær.

Han ble takket for den måten han har etablert og styrt kulturadministrasjonen på, der han alltid har utvist grundighet og objektivitet i sine vurderinger. Det er et respektabelt arbeid Lars Jahr har nedlagt på kulturfronten, og han etablerte en institusjon i forvaltningen som har det beste rykte.

Lars Jahr overtok som kjent stillingen som kommunekasserer den 1. oktober.

LITT AV INNHALDET

Portrett-
intervjuet

SE SIDE 4

Får vi
kommunal
fritidsklubb!

SE SIDE 5

På storviltjakt

SE SIDE 8

Hvor gikk
verdens første
orienteringsløp?

SE SIDE 9

Steinalderen
i bygda vår

SE SIDE 11

Ny bauta på
historisk sted

SE SISTE SIDE

ELLERS:
Dikt
Lokale
begivenheter
Sevaldsen

OG MYE ANNET

Vern av myke trafikanter

I den stadig økende trafikk og store hastigheter med tildels tyngre kjøretøy blir det lett til at de såkalte myke trafikanter mer eller mindre blir «jaget vilt». Dette dog ikke i ordets rette betydning, men likevel slik at de i forhold til det rullende materiell forblir fullstendig ubeskyttet på veien. Med rette kan det derfor hevdes av landevegen er et farlig sted for gående og syklister.

Heldigvis blir nettopp dette faremomentet ofret stadig større oppmerksomhet. På flere steder, også i vår kommune, blir det anlagt spesielle gang- og sykkelveger, der en kan føle seg på relativ trygg grunn. Avhengig av prioritert behov, plass for slike spesielle tiltak, samt den rådende økonomi, vil det sikkert også fortsette med tiltak for sikring av de myke trafikanter.

Så langt skulle alt være bra. Men så oppdager en at dette sikkerhetstilbudet fullstendig blir neglisjert av det gående og syklende publikum. Riktignok er det mange som er svært så påpasselige med å bruke gangvegene. Men på den annen side finnes det en god del mennesker, såvel yngre som eldre, som fortsatt mener at den sterkt trafikerte landevegen fortsatt er beste sted å bevege seg på til fots eller pr. sykkel. At gammel vane kan være vond å vende for eldre mennesker, kan forstås. Men her burde det heller bli en positiv overvekt til fornuften på bekostning av vanen!

Når det så gjelder de yngre, kan heller ikke vanen gis skylda for at tilbudet ikke blir ofret den rette oppmerksomhet. Her må det være snakk om en holdning til trafikken generelt, og til de farer den representerer. Vi må i alle fall komme vekk fra innstillingen om at det er «in» å være uforsiktig og ufornuftig.

Og kanskje er det nettopp de voksne som må gå foran som eksempler. Dessverre er dette ikke alltid tilfelle, og det er da kanskje ikke så rart at de yngre tar etter.

Det er i alle fall forstemmende å se hva som skjer der vi allerede har gode gangveger. Her legges det ned millionbeløp for å sikre oss som myke trafikanter, og tilbudet blir avslått av en masse mennesker.

Det må derfor oppfordres til ALLE myke trafikanter at der et slikt sikkerhetstilbud eksisterer, skal det også benyttes.

ROB

Ikke bare elendigheta!

Vi nærmer oss årets slutt, — tiden da det ofte gjøres et overslag over den rådende status av hva året som er gått har bragt på godt og vondt.

Dersom en leser aviser, lytter til radio eller titter på tv, kan status lett bli at vi lever i en utpreget ulvetid, der det er heller langt mellom lyspunktene. Kriminaliteten ser ut til stadig å være i framgang, den økonomiske situasjon er både i den offentlige sektor og for den enkelte under svekkelse, og det politiske klima har skjerpet seg betydelig. Hva gjelder den internasjonale situasjon er det vel heller ikke noe å rope hurra for, med krig, undertrykkelse og terror i mange land.

Men når status skal gjøres opp, — er egentlig tilstandene så dårlige som en kan få inntrykk av? Er vi kommet dit at pessimismen skal være rådende, og det ikke skal være det minste som gir grunn til håp og tro på framtida?

Vi tror at massemedia er svært så flinke til å framheve nettopp alt som er av negativ art, og at alt som tross alt fortsatt er positivt har lett for å drukne i alt som er skremmende og uhyggelig. Kanskje er dette en medvirkende årsak til at mange mener at dagens situasjon er mere dystert enn den har vært på lange tider.

La oss i alle fall håpe på det!

Og fortsatt glede oss over at vi lever i en fredelig del av verden, at vi har en sosial trygghet som få andre, og at vi tross alt har en levestandard som er blant de høyeste i verden!

Derfor mener vi det også er grunn til å kunne si til oss selv og andre at vi likevel har det ganske bra. Dermed kan vi også enes i troen på det gamle ordtaket om en **GOD JUL og et GODT NYTT ÅR!**

ROB

Fra Hurdalsjøens strender.

Store jordbruksarealer kan nyttes om Hurdalsjøen blir regulert

Som det er fremgått av massemedia har en del grunneiere i Steinsgård hatt til sammen 700 dekar jordbruksareal satt ut av produksjon på grunn av høy vannstand i Hurdalsjøen i sommer. Av disse 700 dekar var om lag 300 dekar helt under vann da sjøen hadde sin høyeste vannstand.

Det er Mathiesen Eidsvoll Verk som regulerer vannstanden i Hurdalsjøen og en stor del av det området som regnes som sjøens nedbørsfelt. Striden mellom grunneierne og Mathiesen i denne saken er ikke ny. I sommer er det kommet frem motstridende opplysninger vedrørende vannstand, gamle avtaler og bruken av demmingsrettighetene, opplyser grunneierne, og de akter å følge saken fram til en endelig avklaring.

Det grunneierne i Steinsgård håper er å få en ordning på demmingsforholdene, slik at de nevnte 700 dekar jordbruksareal kan nyttes produktivt. Det er ikke nok bare å få torvtustene over vannskorpa. Grunnvannstanden, den avhenger av vannstanden i Hurdalsjøen, må senkes så mye at grøfter og dreningssystemer igjen kan fungere. I praksis vil dette innebære at Hurdalsjøen må tappes ned så tidlig i sesongen at den får kapasitet til å kunne ta imot langvarige regnskylt og en eventuell vårflo.

Grunneierne i Steinsgård får nå også støtte fra Hurdal. I Hurdal lider

nemlig om lag 3—400 dekar jordbruksareal samme skjebne som arealene i Steinsgård ved for høy vannstand.

Hva som blir den endelige løsningen på jordbrukernes problemer, og når denne eventuelt kommer er det vanskelig å si. Men det er helt klart at saken denne gangen skal forfølges til den får en endelige avklaring.

Th.

Skatteinngangen sviktet i første halvår

Skatteinngangen i første halvår av 1980 var preget av en lavere stigning enn hva som har vært vanlig de senere årene. Totalt var det i halvåret innbetalt 46,4 millioner kroner i skatt og arbeidsgiveravgift, noe som var en økning på tre prosent i forhold til samme tid i 1979. Kommunens egen andel av totalinngangen var imidlertid på beskjedne 13,3 millioner kroner, og dette var 104 000 kroner mindre enn i 1979.

Budsjettet for 1980 forutsatte en vekst på 3,3 prosent i forhold til inngangen for 1979. Med inntektene i første halvår i år viste dermed regnskapet en skattesvikt på noe over en halv million kroner.

Skatterestansene utgjorde pr. 1. juli 3 009 000 kroner. Dette var en økning på trekvart million i forhold til foregående år.

ROB

«BYGDESPEILET»

KOMMUNAL INFORMASJONSAVIS FOR NANNESTAD
Utkommer 4 ganger årlig — Opplag: 2900

Ansvarlig redaksjonsutvalg:
Gunnar Nyholt, Hans Østeng, Abbi Rui, Erling Thorud,
Morten Aarstad, Egil Engelstad, Tore Nyholt

Faglig leder: Reidar Otto Brovold

Sats og trykk:
Akershus Arbeiderblads aksidenstrykkeri, Lillestrøm

Kulturstyret går mot planene om motorsenter i Lybekk!

Som nevnt i forrige nummer av Bygdespeilet foreligger det planer om utbygging av et større motorsenter på Lybekkmosen i Steinsgård. Formannskapet har tidligere behandlet en søknad fra motororganisasjonene KNA og NMK om omdisponering av 200 mål til et slikt formål, og hadde ingen innvendinger mot et slikt tiltak. Senere har samme spørsmål vært behandlet av kulturstyret. Her var imidlertid synspunktene noe annerledes,

og kulturstyrets uttalelse går klart ut på at det *ikke* gis tillatelse til etablering av et motorsenter i Lybekk

Kulturstyrets uttalelse er i første rekke begrunnet i at et motorsenter av de antydede dimensjoner vil føre til miljømessige belastninger for omgivelsene i form av støy og stor trafikk. Samme styre mener likevel at kommunen bør arbeide for å få til en glattkjøringsbane i kommunen, forutsatt at det finnes et område som kan godtas av landbruksmyndighetene.

Kulturstyrets vedtak ble fattet mot to stemmer. Mindretallet ønsket å få flere opplysninger i saken før de tok sin beslutning.

Saken er nå gått til bygningsrådet for videre behandling. **ROB**

Låneopptak

Norges Kommunalbank har innvilget kommunen et lån på 650 000 kroner, som skal benyttes til opparbeidelse av boligfeltet Preståsen VIII. Opprinnelig ble det søkt om et lån på 900 000 kroner, men på grunn av bankens begrensning av utlånskvotene, ble dette redusert. Renten for lånet er på 9,25 prosent, og lånet skal tilbakebetales over 10 år. **ROB**

— Et motorsenter i Lybekk vil gi negative miljømessige følger, sier kulturstyret.

Kloakkrørene på plass ved Løken skole

Graving og legging av kloakkrør ved Løken kom godt i gang i høst. Det var imidlertid ikke så enkelt å forsere skoleplassen med alle elevene som tilskuere. Også på vestsiden av Riksvegen var det problemer, da grunnen var så bløt at maskinene satte seg

fast. Foruten selve kloakkledningen skulle også kummer settes ned, og avløp fra flere bolighus koples til. Men dersom høsten ikke er for regnfull, skal alt være i orden før vinteren setter inn.

G.N.

Rørene er lagt, og Nordahl og Burås er klar for gjenfylling.

KVINNENE INNTAR TRAKTOREN

Hva er mere naturlig i likestillingens tid enn at kvinnene også han utføre den hittil så tradisjonelle mannsjobben å handtere tyngre gardsredskap som traktoren med tilhørende utstyr? Nannestad Bondekvinnelag har tatt konsekvensene av denne spørsmålsstillingen, og gitt tilbud til interesserte kvinner om deltakelse i et organisert kurs for opplæring i traktorkjøring, inkludert blant annet pløying og bruk av annen landbruksredskap.

I alt åtte kvinner tok imot tilbudet og utfordringen, og gjennomførte et 20-timers traktorkurs under ledelse av instruktør Steinar Slettsjø. Praktisk undervisning fant sted på Vollaug, med Anne og Knut Økern som vertskap. Kurset, som fekk lovende ord fra deltakernes side, ble avsluttet med en sammenkomst, der et forsikringsselskap også orienterte om de farer og det ansvarsforhold som er gjeldende for bruk av traktor og tung redskap. **ROB**

Instruktør Steinar Slettsjø med sine lærevillige elever Kirsten Hasle, Margrete Auråen, Eva Eik, Astrid Fjeld, Berit Løkenhagen, Torunn Bjørge, Liv Økern og Anne Økern.

LIVETS RETT

Je gler med så ved alt som gror,
som geitrams, lyng og ridderspor,
og or og osp og timotei,
hvitveis og forglemmegei.
Og vil dom vekse i min have,
så vil je ta det som en gave
som je har fått så fortjent.

Je strever i mitt ansikts sved
med rosehekk og blomsterbed.
Noen fine ting je planter inn
og tenker i mitt stille sinn
at nå blir hagen min mye finere enn nabo'n sin.
Men akk og nei,
for løvetann og engsolei
dom trives aller best hos meg.

Se blomsterflor i grøftekant,
som fryder prest og predikant
og meningmann og fyllefant.
Det kan og pryde rikmanns bord,
og gis av liten barnehånd til mor.
Og vil de planter blomstre i min have,
så vil je ta det som en gave
som je har fått så uførtjent.

Det er vel snart på tia nå
så smått om senn å tenke på
å vi skær gjøra med vår jord
om vi vil gå til dekket bord om noen år.
Så tenk deg om du lærde mann,
legg itte øde skau og vann!
For detta som vi nå har sett
det har vel også livets rett?

R.P.B.

88-årige Ole Sydvoid:

Den gamle tømmermannen måtte svinge øksa - og tenke i detalj!

Bildet kan ha vært slik: Det står en liten og mager sjuåring i kveldsmørket og hogger ved. I blant er kubbene urmelig store for den vesle gutten som kjemper en slags håpløs kamp i vinterkvelden, mens gråten stadig eter seg innpå.

I tidlige morgentimer sliter han med tunge vassbøtter til hus og krøtter mens dagslyset så smått bryter gjennom. Men for sjuåringen — ingen virkelig dag i vente.

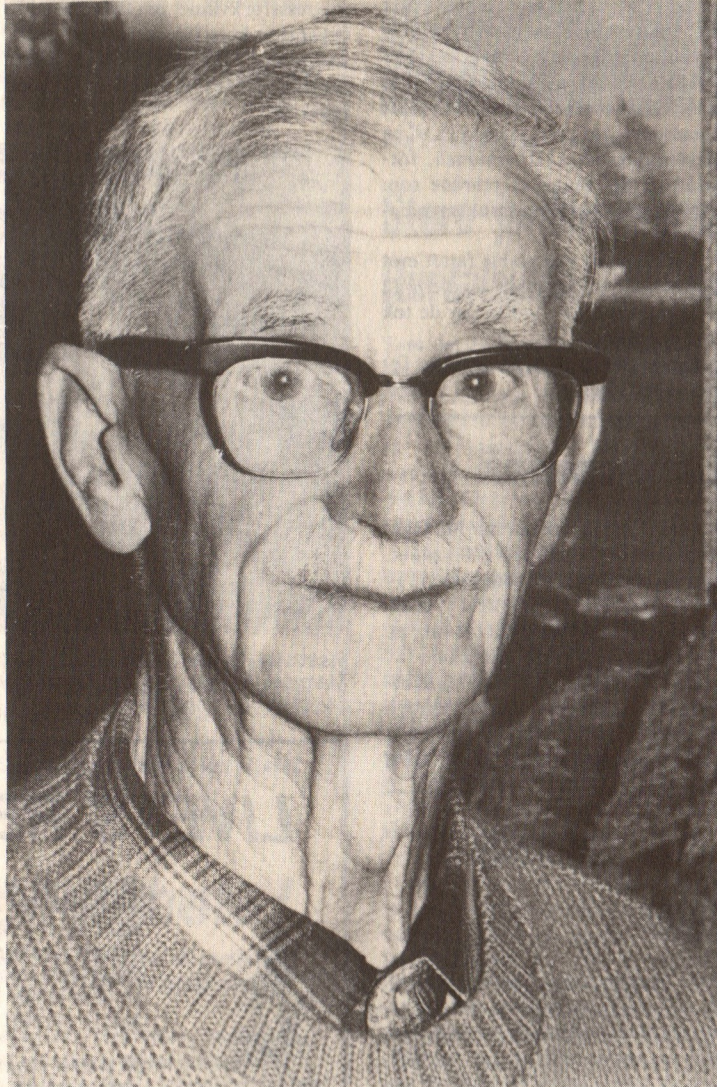
Vi sitter sammen med Ole Sydvoid i Holter, og har dreid viserne tilbake til århundreskiftet, til det som i blant framstilles som «de gode gamle dagene». Ingen framstilling av noen tids-epoke i vår historie kan være mer feilaktig, og spørsmålet er det samme for 88-åringen i dag som det var det for sjuåringen den gang: Hvor var nestekjærligheten i det samfunnet?

— Nei, sier Ole, — de gode gamle dagene har aldri eksistert. I hvert fall ikke for de mange.

Han er født i Homledalen i 1892 og kom som ganske liten til Kopperudstua ved Åsvegen. Etter et kort opphold i Oslo, hvor han rakk å begynne på skolen, kom han tilbake til Nannestad og ble skilt fra mor og søsken — bortsatt på gard. Moren tok på seg stryking for folk, men det holdt ikke. Barna måtte bort, og de måtte prøve å gjøre nytte for seg der de kom.

Ole Sydvoid er en stillferdig kar. Han ruver på ingen måte i terrenget verken med ord eller framtreten. Hans livsholdning har vært beskjeden, ja nesten som i en slags ydmykhet overfor krefter som er større enn oss alle. I hans arbeidssomme liv, der nesten ingen hvile fantes, ble det tidlig nødvendig for han å sette sitt eget liv inn i en større sammenheng; han søkte til Bibelen, og har holdt fast ved det.

Han gikk småskolen på Fossum, ved Haugmeieriet, med frøken Grani som lærerinne. Siden kom han til Martin Døli og fortsatte på Løken-skolen før han ble konfirmert for Stabel, presten i Holter den gang. I 1913 giftet han og Anna seg. Anna var fra Kristiania, men hun også bortsatt som lita på en gård i Holter. Da de giftet seg kjøpte de 7—8 mål jord på Foss, og der ble de i 42 år. Først bodde de i ei stue som ble flyttet fra Åsen, seinere satte de opp nytt hus på eiendommen. Her ble de fram til 1952. I begynnelsen av 20-åra begynte Ole som snekker, og dette ble hans fag resten av hans yrkesaktive liv. Men også for han ble det nødsarbeid i 20- og 30-åra, da det omtrent ikke var en dags arbeid å oppdrive.

Tekst og foto: HANS ØSTENG

Det har blitt mange hus etter hvert, og de aller fleste her i bygda. Ole kan fortelle atskillig om snekring av forskjellig slag, og han legger ikke skjul på at kravene til faglig dyktighet var vel så store i tømmermannsfaget den gang som nå, med fingerskjøtinger i bjelkene og tapping av hver eneste stolpe. Reisverket ble gjort ferdig på bakken først, og når det skulle på plass i byggverket måtte det høve ganske akkurat. Da skulle en vite hva en holdt på med.

Og hva med å hogge laft? Det gjør en ikke første dagen. Ole har satt opp flere tømmerhus, og vi nevner her hytta på Gressåkervangen, i Fossedalen, på Vestre Vangen og huset for gullsmed Iversen på Fosshaugen.

Han var også med under reisingen av gamlehjemmet i Nannestad, det som nå er alderspensjonat.

— Jo, jeg tror det har gått noe tilbake med flinke håndverkere, sier han.

— Hva hadde du slått inn på om du hadde vært ung i dag?

— Det har jeg i grunnen ikke tenkt noe på, men jeg tror nesten jeg hadde valgt det samme. Jeg angrer i hvert fall ikke på at det ble som det ble.

— Du reiste aldri ut?

— Nei, det ble aldri slik. Skjønt da jeg var 17 år kom det en fjern slektning fra Amerika og ville ha meg med over dit, til Minneapolis. Men jeg syntes det ble så galt for mor, så jeg lot det være. Og siden har jeg aldri

angret på at jeg ikke reiste til Minneapolis. Det ble bra som det ble.

— Men kamerater reiste?

— De gjorde det. Og noen ble der borte, mens andre vendte heim etter en tid. Det var vel begge deler der og tenker jeg, og jeg ser det sånn at det var så laga at jeg skulle bli her.

— Og helsa — har den holdt?

— Joda, en kan nok si det. Et hjerteinfarkt som jeg hadde for en tjuve års tid siden er blitt borte. Jeg tror jeg må ha arbeidet det av meg, for nå har jeg ikke merket noe på lengde. Han mente det doktor'n og at det har blitt borte. Han sa og at jeg er heldig som ikke har unødig fett å dra på.

Vi spør om siste tømmermannsjobben. Det var på Haga i 1963, da det ble satt opp ny låve der. — Men, sier Ole, — det var nok bare så vidt det holdt den gangen, for da begynte det virkelig å skramte med helsa. Da forsto han at nå kunne det være på tide å trappe ned.

— Og siden har du bare hvilt deg?

— Nei, heldigvis ikke. Jeg har prøvd å rusle med noe bestandig, og jeg har hogd vinterveden her hvert år til for 4—5 år siden. I sommer har jeg hatt det travelt med å rydde etter snekkerne som restaurerte huset her. En må helst ha noe å drive med.

— Ble det tid til annet enn arbeid i alle disse åra?

— I grunnen ikke. Men jeg har prøvd å lese litt, og jeg har alltid fulgt med i nyhetene i aviser og radio. Nå hender det ikke så sjelden at jeg leser aviser mest hele dagen, og nyhetene i fjernsynet må jeg ha med meg.

— Hva synes du så om utviklingen ute i verden?

— Den liker jeg ikke. Og skal det holde på slik så må det da gå helt galt til slutt. Jeg tenker ofte på alle dem som lider nød og har det vondt ute i verden, og jeg begriper ikke at det må være sånn. Vondt å se det.

Fjernsynet er en fin ting, mener Ole. Tenk hva det har betydd for mange, i god betydning. Han legger ikke skjul på at han er en liten TV-slave, og at å få idretten sånn inn på stuegulvet er fine greier.

— Nei, jeg har aldri selv vært med i idrett, bortsett fra en gang for en del år tilbake da vi kara skulle sparke mot kvinnfolka oppå plassen her. Men på laget var det en kar som tok det med stor ro bortsett fra da han i blant fratreniserte med fienden.

Og andre ting? Jo, han husker karrene rustet seg til grensevakt i 1905, og han minnes godt et jordskjelv i 1904. Og han husker Fisker-Lars,

GAMLE GLIMT

Haakon Hoel på Dokka har sendt Bygdespeilet brev med bilde, hvor han skriver: — Bildet viser en gammel original som for seksti-sytti år siden bodde i en liten stue i Løvåshagen. Hans navn var Anders Løvåshagen. Anders var født i 1830 og dø-

de i 1925, 95 år gammel. Siste gang jeg så ham var i 1924. Han gikk da på ski til samvirkelaget, som den gang het Furuseth, for å handle. Anders var helt til de siste årene en ivrig jeger og fisker. Han har sikkert ennå etterkommere i Bjerke. G.N.

Kulturstyret inn for kommunal fritidsklubb

Kulturstyret har anmodet kommunestyret om å avsette midler i budsjettet for 1981 til opprettelse og drift av en kommunal fritidsklubb. Det antydes samtidig at dette arbeidet må prioriteres i kommunen, dog uten at dette går ut over tilskuddsordningene for det øvrige organisasjonslivet.

Spørsmålet om opprettelse av en kommunal fritidsklubb har vært dis-

han som la seg på ryggen for da kjente en ikke sulten så godt.

Men har vi ikke glemt noe her? Jo, vi har det, men det er ikke alt det er like enkelt å snakke om. Særlig ikke om det mennesket en har levd sammen med i 62 år og som etterlot seg bare gode minner. Slik var Anna. I alle år delte de alt, fra den første tufing på Foss, fram gjennom vanskelig år, bygging på bakketoppen i Gutugropa i 1952 der de fulgte hverandre inn i alderdommen — med utsyn over det meste av Holter — den bygda de begge var glade i.

— Vi ville være her, for her hadde vi det så godt sammen, Anna, ungen og jeg.

Ole har lest mye og ikke minst har han tenkt mye. Når vi spør om enkel livsvisdom etter alle disse åra, kommer det stillferdig at det å være ærlig og oppriktig i all sin ferd, det må være det viktigste.

— Vi har sett deg på kirkeveg.

— Ja, det er viktig for meg å komme i kirken.

Minnene er mange og gode. Han har sett folk få det bedre og det gleder han. Han har intet uoppgjort med noe menneske, og det er godt å tenke på. Hans erkjennelse er trygg.

kutert i flere organer og ved flere anledninger. I juni i år besluttet imidlertid formannskapet at spørsmålet om fritidsklubb skulle utredes videre av sosialstyret og kulturstyret.

Kulturstyret har tidligere forsøkt å få igangsatt fritidstilbud i samarbeid med lag og foreninger i kommunen. Med unntak av Kontaktringens tiltak i Maura, har det vist seg vanskelig å få til effektive tiltak.

Største hinderet for å få iverksatt en kommunal fritidsklubb er utvilsomt det økonomiske spørsmålet. Det eksisterer imidlertid her visse ordninger med statstilskudd for så vel etablering som drift. Men det er klart at utover dette vil det være nødvendig med kommunale midler for å sikre driften.

I et kostnadsoverslag utarbeidet av kulturstyret er totalutgiftene for drift av en enkel fritidsklubb i ett år beregnet til 110 000 kroner. Det forutsettes da inntil 100 medlemmer i alderen 14—18 år, og åpningstid to kvelder pr. uke i 40 uker i året. I medlemskontingent og statlige tilskudd regnes det med en inntekt på 64 000 kroner. Dette vil gi en kommunal uttelling på 46 000 kroner det første driftsåret og 69 000 kroner det andre året. Fra og med tredje driftsår må kommunen alene betale driftsutgiftene, og da kommer en opp i en utgift på 92 000 kroner for kommunen pr. år.

Dette overslag er et basert på en enkel klubb med 80 møtekvelder i året. Ved en eventuell deling til to steder og 40 møtekvelder pr. sted, skulle utgiftene likevel ligge omtrent på samme nivå.

Og så vil budsjettet for neste år vise om det er plass for en kommunal fritidsklubb i Nannestad. ROB

Årets gullkonfirmanter

Også i år har det vært stevner for de som for 50 år siden sto til konfirmasjon i våre kirker. Vi presen-

terer her årets gullkonfirmanter fra Nannestad og Holter kirker. Bjerke kirke kommer i neste nummer.

I NANNESTAD KIRKE:

Bakerst fra venstre Arne Waaler, Harald Breen, Paul Fjeld, Magnus Rustad og Bjarne Holter. I midterste rekke Ingrid Fevik, Gunvor Larsen og sogneprest Iver Granerud. Foran Bitten Hiorth, Marie Kåråsen, Elida Østbråten, Else Bråten og Ingeborg Østby.

I HOLTER KIRKE

Stående fra venstre: Kristian Vestvold, Nils Låvegg, Hans Støverud, Hans Myrvold, Anders Nygård, Gunnar Eek, Harry Lerberg, Kolbjørn Tronrud, Karl Brotnov. Sittende fra venstre: Trygve Torvaldsen, Ingrid Brotnov, Marry Strand, Åge Brustad.

INNLEVERING AV MEDISINRESTER

I samarbeid med landets apotek starter Norges Apotekerforening og Norsk Medisinaldepot en publikumsrettet kampanje. Folk oppfordres til å levere inn gamle og overflødige medisiner til apoteket.

Apoteket gir råd dersom kundene er i tvil om legemidlet bør kastes eller fortsatt kan brukes.

Medisinrester som blir stående i hjemmet kan være et helseproblem. De kan komme uvedkommende i hende. Eller de kan bli brukt mot andre sykdommer enn de er beregnet til.

Servicen som apotekene yter med å ta i mot medisiner fra publikum er ikke et engangstilbud. Kampanjen er et tiltak for å gjøre folk oppmerksom på dette tilbudet.

Legemidler må uskadeliggjøres på forsvarlig måte. Publikum bør derfor levere medisinerrester på apoteket og la apoteket sørge for sikker destruksjon.

ROB

Lydavis for blinde og svaksynte?

Det arbeides med planer om en lydavis for blinde og svaksynte i bygda. Forutsetningen er at båndene skal kjøres ut til abonnentene 10—12 ganger i året, og de vil inneholde nytt fra bygda og annet aktuelt stoff. Bak ideen om en lydavis står den lokale komiteen for de funksjonshemmedes år og Nannestad Lions Klubb.

For å registrere interesse og behov for en lydavis har sosialkontoret sendt ut en orientering, der blant annet de som er interessert blir oppfordret om å melde fra. Det forutsettes at avisen skal være gratis.

I første rekke vil en slik lydavis få en oppsamling av lokalt nyhetsstoff. Her kan aktuelt materiale hentes fra lokalavisene, fra de kommunale saks-papirer og ikke minst fra Bygdespeilet. Det gjelder imidlertid også her å gjøre stoffet så hørverdig som mulig, og det bør derfor bli spedd opp med litt av hvert også utenom nyhetsstoffet.

ROB

Nannestadmesterskap i friidrett

Åsen Idrettslag har i høst arrangert et Nannestad-mesterskap i friidrett. Øvelsene fant sted på Nannestad Stadion, der hele bygda kunne delta. Øvelsesutvalget bestod av lengde, høyde, kule, spyd og løp i flere distanser. Det var godt fram møte til de to dagene mesterskapet varte. Det er første gang et slikt «NM» er arrangert. MAA

Per-Arne Solheim svever over høydestanga.

Et glimt fra damenes 60 meter.

27 000 kroner til idrettsanlegg

Nannestad idrettslag er innvilget et tilskudd på 19 000 kroner til sin utvidelse av klubbhuset på Nannestad Stadion. Samtidig er Bjerke idrettslag innvilget et tilskudd på 8 000 kroner

til ny fotballbane på Bjerke Stadion. Under forutsetning av at kommune-styret budsjetterer med tilskudd til nyanlegg i 1981-budsjettet, anbefales at Bjerke idrettslag ytterligere får et tilskudd på 12 000 kroner til samme formål i neste år.

Begge disse anleggene er for lengst igangsatt. ROB

ANDEJAKT — en jegers naturopplevelse

Duskregnet sluttet for en halvtime siden. Tåka ligger fortsatt passe tett utover til de nærmeste vannliljeklasene, men herfra hvor vi sitter kan vi allikevel se et godt stykke utover. Vi ser under tåka som ikke ligger helt nedtil vannspeilet. Dette gir oss en brukbar, om ikke akkurat strålende utsikt.

Vi sitter her, det er to av oss, og venter på stokkene. Det er om lag halvannen time siden vi tørnet ut, og etter det har vi satt til livs en solid frokost, iført oss varme klær og begitt oss til den faste jaktplassen ved Hurdalsjøen. Opp gjennom tåka virvler en tynn røykstråle fra det lille kaffebålet som holder Lars varm. Varmen trenger seg også gjennom støvlesålene og det er godt og trivelig innenfor genseren. Det er helt vindstille, stilt og dagslyset har ennå ikke sluppet gjennom for fullt.

Skal en ha noen sjanse på endene må en være ute i god tid. Ventelig vil tåka lette snart, og da er det å håpe — og å håpe igjen. Vi har hørt noen få kvekk nordfra, som vi har svart på, men endene ligger fortsatt mest i ro og beiter.

Det er godt bare å legge seg bakover i graset i skråningen og vente. Ligge her å se på de alltid nervøse ospebladene, på spindelvevet fullt av tett yr, regndråpene farer bare rett gjennom og kjempe mot trøttheten som ennå ikke er helt ute av kroppen.

Sover du? Tankene har reist på egen hånd. Imens har småfuglene tatt fatt på dagen, ei kråke har sagt fra at den er stått opp, og sola er begynt å trenge gjennom det lette skydekket. Litt til og vi vil få se de første konturene av Mistberget og Eidsvoll på den andre sida.

Andejegere på plass ved Hurdalsjøen.

Der! Det smalt i Eidsvoll. Jaha, nikker vi, full klaff eller bare en bom i tåka? Vi rekker ikke å tenke særlig lenger før et svakt drønn til bekrefter vår mistanke om bom. Det er for tidlig. Men om ikke lenge er tåka borte, og da skal det bli bra forhold.

Gensrerermene dyttes opp over handbakene og matpakkene tas frem. Det er utrolig hvor sulten en blir av en slik tidlig morratur i regnvått gras og med mer enn nok av frisk luft. Ekte «cowboysmørbrød», dobbelte brødiskiver med leverpostei, glir ned uten respekt for den bare to timer gamle frokosten. Men kaffen er for varm til at den kan følge etter hos meg. Den må få kjøle seg litt i kruset først. Få tid til å bli temperert.

Haglens sjekkes. Patroner med grove hagl i den venstre lommen, ditto med finere i den høyre. Bare svartkrutt alt sammen — og hjemmeladd. Det øker tilfredsstillelsen. Gamle hagler skal ha godt stell, og selv om de er laget for røyksvak kost er det trivelig med litt nostalgi og røyk. Selv om det er griseri å pusse etterpå. Varmt vann i badekaret er løsningen — der forsvinner det meste. Så da så.

Kvakk — kvakk! Vi reiser oss langsomt. Er noen ute på svømmetur? Vi prøver begge å se gjennom det høye starrgraset, men forgjeves. Men noe var det og det noe var utvilsomt and.

Jeg ser alt bordet dekket foran meg. Med servietter, høye glass, sølv og det hele. Ja, jeg kan til og med kjenne lukta fra kjøkkenet. Stekelukt, fin stekelukt. En sirlig vitring av stekt vilt og florlett sky. Det puffer

små dampskyer fra grønnsakene, og jeg kjenner varmen fra rommet. Rommet som liksom bare venter på å få servert meg middag. Men der dukker Charles Dickens opp. Hva i all verden har han her å gjøre? Også slesper han på en ribbet gås!

Ah — fantasibildet forsvinner like fort som det kom. Dickens kan ka julegåsa si i fred, jeg skal ha andesteik til nyttårsaften!

Men — hvor bliver Ormen Lange — og hvor blir det av anda vår? Skal vi liksom tilfredsstilles med bare et par gakk-gakk? Pokker ta hele Dickens, men vi slipper i hvert fall stinkende matos fra et gammelt engelsk kjøkken!

Sola varmer oss i fjeset og en mild bris jager den lette nattegulsen foran seg bortover sjøen. Vi står begge klar og speider årvåkent utover, men ingenting skjer. Var det kanskje allikevel heldige Anton som ga lyd fra seg?

Det var nok det. Denne gangen. Andeflokken på åtte-ti dyr vi hørte ved femtida lettet for en stund siden. De fløy lavt over vannet langt der ute, langt utenfor skuddhold, i retning Eidsvoll. Kaffen vår er ikke god lenger, klærne er for varme og en flokk kråker holder frokostsamling i en ospetopp. Ingen vits i å skitne til børsa med et irritasjonsskudd i den retningen. Bak osser biltrafikken på Hurdalvegen kommet i gang for fullt, og uten at noen av oss vil være førstemann til å innrømme det er dagens jakt over.

Men vi hadde da en fin tur allikevel!

Th.

Hurra for Holtergutta!

I løpet av fem helger med hardt arbeid har vannbømmer blitt til trær for småguttelaget under «operasjon vedhogst». Ca. 500 sekker ved er blitt solgt, og inntekten av dette er med på å finansiere et tredagers opphold i Tyskland, nærmere bestemt Hamburg, hvor man blant annet skal overvære en fotballkamp på vest-tysk toppnivå.

Vi skulle vel kanskje ha stt at flere av foreldrene hadde hatt tid og anledning til å svinge øksa, så spesielt vil vi fremheve oppmannen Fridtjov Norvold og treneren Audun Næss,

som ikke bare har bidratt med hardt arbeid på hoggestabben, men også har greid å skape et godt miljø og teamwork i laget. Ellers vil vi ta med innsatsen til Helge Bjørnsrud (freelance-konsulent!), Roar Nordnes, Arvid Bjørndahl, Bjørn Arnesen, Gunnar Olsen og Birger Kristoffersen. Også arbeidet som disse voksne har lagt ned, har gjort sitt til å senke kostnadene pr. familie, samt at kommunens kulturmidler også dekker noe. Men først og fremst — gutta sjøll!

T.R.N.

HØSTUTSTILLING I FJELLROSA 4H

Fjellrosa 4H har hatt høstutstilling av sine klubboppgaver i Steinsgård skole. I alt var det 17 oppgaver som ble presentert, med varierende emner fra huslige sysler til stell av dyr, por-selensmaling, strikking og søm av klær. Fjellrosa 4H har medlemmer i alderen fra 10—18 år, som kommer fra Moreppen og Steinsgård. Klubb-

leder er Esther Undheim, med Elin Undheim som formann. Under høstfesten ble det delt ut ferdighetsmerker og premier til utstillerne. Medlemmene selv sørget ellers for et underholdningsprogram, og det ble vist en film fra det lokale klubbarbeidet.

ROB

Christian Grimsrud (10), Elisabeth Sikveland (16) og Elin Undheim (14) med noen av de utstilte arbeidene.

Apropos bjørnehistoriene: Også REINSDYR i Råbjørntrakene?

Det har gått sterke rykter om bjørnespor i traktene ved Råbjørn, og dersom det er en bjørnestamme i Hurdal/Totenåsen, er det vel heller ikke så usannsynlig at også våre skoger kan få besøk av bamsen.

Men at det også skal beite reinsdyr

i Romeriksåsen, har hittil vært ukjent. Ikke desto mindre har Ole J. Rangnes festet dette motivet til sin film oppe i Råbjørntraktene.

Og er ikke dette et vaskeekte reinsdyr, så er det i alle fall en naturens perfekte etterligning.

ROB

FIN UTSTILLING AV KRISLA 4H

MAA

Nylig innbad Krisla 4H til høstfest på Kringler/Slattum skole. Det var i alt 17 medlemmer av foreningen som

stilte ut sine oppgaver, som bestod av baking, strikking, hekling, matlaging, grønnsaker og mye mer.

Noen av utstillerne på 4H-festen. Fra venstre Kristin Ramstad, Bente Austad, Merethe Aarstad, Ami Thomasgaard, Anne Rustad, Else Marie Stensvold og Inger-Hilde Slattum.

På storviltjakt i Holter

Vi har vel alle en formening om hva elgjakt er — og for å sitere en kjent filosof — nemlig Flåkløya's Ludvig:

— Det er fa'li det!! Farlig eller ikke farlig, undertegnede fikk i hvert fall i oppdrag å skrive noe om jakt og valgte å «henge seg på» et jaktlag i Holter. Det ble en opplevelseshelg, hvor alt skjedde unntagen «eljfelling».

La oss med en gang få presentere gutta i laget som består av ti mann pluss «læregutt», med Trond Dahl og Harald Langerud som sjef for hver sin gruppe, og fellingsretter henholdsvis i grunneierlaget og almenningen. Resten av laget består av Kåre Slattum, Tron Fevik, Josef Døhlen, Arne Magnussen, Hans O. Lerbeg, Dagfinn Døhlen, Stein Roger Edseth og Karl Kristoffer Nordby. Som «prøvelæregutt» har for tiden unggutten Vidar Olsen plass — uten gevær. I skrivende stund er det felt syv av ni tillattfelte dyr, og de som utpeker seg i år er Stein Roger Edseth — tre dyr, Tron Dahl — to dyr, mens Dagfinn Døhlen og Karl Kristoffer Nordby har ett dyr hver.

Bygdespeilet fikk tatt bilde av lagets første dyr skutt av Tron Dahl for hunden «Peik», som med dette har over tyve elger på sin samvittighet. Vi skjønner at dette er en god jakthund!

Elgen var en svær oksefant, og undertegnede kan skrive under på at det var kar som hadde boltret seg i havreåker'n. Maken til spekklag under skinnen skal en leite lenge etter! For øvrig vet vi at elghundene er et stort problem for mange jaktlag, det er langt mellom de virkelig gode elghundene. Unghundene «Buster» og «Pan» ser ut til å bli vel så gode, noe som flere losere bar tydelig preg av.

La oss starte en lørdag morgen, oppe klokken fem, møtestedet krysset Raudfjellveien/Almenningsveien klokken seks. Fint jaktvær med rå luft og passe vinddrag. Det blir en kort, men nøye orientering om oppgaver til de enkelte jegere. Postene blir valgt ut, og selv velger jeg å bli med på drevet sammen med hundene. Vi drar opp mot Raudfjellet hvor vi deler drevet i to med en hund i hvert.

Jeg velger å følge Trond Dahl og Vidar Olsen med «Peik» på den nederste seksjonen. «Peik» blir etter hvert veldig ivrig, og vi slipper ham

løs. Borte blir han og det blir stille lenge. Vi står og lytter. Ingenting skjer. Trond føler vel kanskje vår rastløshet, for han ser på oss og sier forklarende:

— Vi må bli her, hvis ikke bikkja får noe uttak, så kommer'n tebarsatt!

Vi forstår med dette at tilliten mellom jeger og hund er meget viktig.

Plutselig høres bjeff på myra nedunder oss. Trond tar rifla ned av skulderen og tar ladegrep. Her tas det ingen sjangs, ingen patron i kammeret når man går med hund og jakt-kamerater. Det blir stille på «Peik», men en liten stund etter hører vi los hundre meter enda lenger sør. Vi følger oppglødd etter. Jeg kjenner at det tar på. Svette renner på brystet, og det blir varmt i lua. Ryggsekken med fotoutstyr og regntøy blir tung etter hvert, i tillegg kommer termos og mat. For første gang registrerer jeg liksom elglosen skikkelig. Den står på samme stedet til vi liksom tror at nå — endelig får vi se elg, for så å stilne. Nye to-trehundre meter, så los igjen. Oppgitte stopper vi og tar en rask pust i bakken, drøfter hva det neste trekk blir.

Trond bestemmer seg for å gå ned til den ene posten nedunder oss. Vi må krysse veien, og det er alltid en mulighet for at man ser hvor elgen har gått over. Det har nå vært stille lenge og vi skjønner at denne gang har det flyttet seg langt. Så hører vi losen igjen, langt unna.

— Dette barker åt Gjerdrum, sier Trond mens vi går videre. Plutselig får vi se posten vår, Tron Fevik, stå og kikke på oss. Han hadde nok sett oss en stund, for geværet var ikke engang synlig. Alvoret går da opp for meg, jammen trengs det støe, sindige karer på post, her er ikke plass for «cowboyer!» Vi stopper og rådslår med Tron Fevik, som ikke har sett noen elg men som har hørt hunden. Elgen kan ha passert både ovenfor og nedenfor posten. Vi hører alle hunden langt mot grensedelet og bestemmer oss for å gå etter i håp om at ting skjer på vår side.

— Dette er den verste losen en kan ha! sier Trond Dahl. Vi går og går. Sakte flytter elgen seg mens bikkja tier, for så å ha «ståløs» nye to hundre meter unna.

Grensedelet blir synlig, og det er bare å snu. Blir det felt elg for bikkja i Gjerdrum, forteller Trond, — så har jeg telefonnummer på reima. Vel tilbake blir alle mannskaper kalt inn, og vi finner fin rasteplass. Nå er det frokost! Det er en egen stemning når det sitter bare skogs-karer rundt et bål. Alle har noe å fortelle, og mange brødkiver finner vei i sultne mager. Jeg benytter anledningen til å stille noen uunngeelige spørsmål:

— Hva synes dere om den nye jaktprøven?

Alle svarer nesten i munnen på hverandre at den er fin. Alle på laget greide den uten vanskeligheter. Tron Fevik forteller om en han kjenner som holdt på å «falle av lasset» fordi han ikke engang hadde skutt inn geværet på forhånd! Vi rister på hodet, det nytter nok ikke å komme uforberedt til en slik alvorlig skyteprøve,

nei. Jeg får videre greie på litt av hvert. La oss ta nettopp skyteskiva. Det benyttes en såkalt amputert dyrefigur, format 1 x 1 m. Skyteavstand 100 m. Skytstilling er fri, men uten fast anlegg. På dyrets vitale treffområde er det en ring med diameter 30 cm. Av en serie på fem skudd skal alle sitte innenfor denne, og ringen skal ikke være synlig fra standplass. Og Tron viser meg rifla si som selvfølgelig er uladd. På front siktet ser jeg at kornet er hvitlakkert under kornskjermen, og det er lettere å se hvor man befinner seg på skiven hvor alt ellers ville ha blitt mørkt. Konklusjonen på prøven er at det er mye det psykiske det står på, dessuten må en skyte mye mer slik at forhåndstreningen blir best mulig.

— Vi har aldri hatt ettersøk, avslutter Tron Fevik og jeg aner ekte stolthet i stemmen.

Rasten er over, og neste økt velger jeg å slenge meg med «på post», også denne gang sammen med Trond Dahl. Unghunden «Buster» skal i drevet sammen med eieren Dagfinn Døhlen. Vel plassert og under hviskende samtale hører vi plutselig los. Det er veldig korte opphold i halsingen til hunden, og losen flytter seg sakte mot oss. Trond gjør seg klar, og jeg plasserer meg klokkelig et stykke bak ham. Vi står litt oppe fra myrkanten og under oss til høre er det et skikkelig tettsnar. Plutselig hører vi det braker og knaker bare tyve meter unna i det teettsnaret.

Vi hører hundens iltre bjeff og hvordan elgen pruster og peser mens det plasker vilt der inne. Det er vel en vannansamling fra myra de to har endt i og vi hører at elgen er virkelig sint! Men dessverre — den fine losen til tross, vi får ikke skutt og unghunden «Buster» gir opp.

Dagfinn har i samme øyeblikk kommet etter hunden ned lia og står klar til å skyte. Men alt han ser er litt av bogen på elgen, samt at han skjønner det er en kraftig elgokse. Som et siste krampaktig forsøk stamper øksen vilt mellom trestammene og hunden gir i dette øyeblikk opp. Dagfinn

fortalte etterpå at vannspruten sto midt oppe på granleggen! For oss andre høstes det ut som om det var flere elger derinne! Plutselig velger øksen å spurtebeseire oss alle. Alt vi ser er noen glimt av den mellom trestammene. Alt blir så veldig stille en stund. Dagfinn blir synlig for oss og vi samles mens diskusjonen går vilt. Dette var da fortærandes! Mens spenningen sakte glir av oss rusler vi ned til de andre karene.

Harald Langerud står nede i lia på post og knytter nesten i neven da han får se oss. Han er søkkvåt foran og vi forstår at han har vært «neåt».

— Häffer skaut itte dere, sier han oppgitt. Han hadde sett elgoksen komme ned lia med «Buster» etter seg, og han visste hvor vi var postert. Selv hadde han ligget med kvie i siktet bare seksti meter unna. Men det er jo viktigere å skyte for hund, og det var jo dette Harald regnet som sikkert at vi gjorde. Da ingen skudd kom, og det dro ut så lenge, var også situasjonen spolt for Harald. Kvía forsvant, øksen vår forsvant og alt var bare elendighet. Men etter at alle fakta kom fram — var sluttkonklusjonen den: — Det er detta som er jakt! — med et sideblikk på meg. Etter denne jaktdagen vil jeg si at elgjakt er ikke så enkelt som mange kanskje tror. Det fikk jeg jo selv erfare den korte stunden jeg fikk være med disse karene. Mest av alt er det strev og slit, oppe klokken fem om morgenen i fjorten dager — tre uker, mye gåing og mange «timer på stubben».

Søndag ble på mange måter lik dagen før. Jeg vekslet i å være med i drevet eller på post, men ingen bilder av elg, nei! For som Trond Dahl sa etter første økta: «Du sku' vøri med meg, gitt — jeg hadde ku og kalv nesten på børssepipa, der kunne jo om ikke anna du ha 'skøti'!»

Jeg vil avslutte denne jakthelgen med å sitere fra «Alminnelige Jegerregler» pkt. 5, ledd b) og c), vedtatt på Nordisk Jegerkongress i Helsingfors, juni 1972:

«En god jeger streber ikke etter å felle så mye vilt som mulig. Han øn-

Samme hvor mye Buster prøvde, oksefanten sto fast i tettsnaret.

Av andre på laget er disse karene, populært kalt «firebanden». Foran Harald Langerud, Trond Dahl og «Peik». Bak Stein Roger Edseth og Dagfinn Døhlen.

VERDENS FØRSTE

ORIENTERINGSLØP GIKK I NANNESTAD!

Ordet orienteringsløp, som nå er kjent for alle, ble første gang brukt om et idrettsarrangement som ble holdt i 1895. Det var daværende premierløytnant Johan Nyquist som innførte begrepet i det norske språk under en rekruttsamling på Gardermoen det året.

Konkurransen foregikk på en enkel måte. Deltakerne marsjerte samlet til startstedet, der de enkeltvis ble ført fram til et bord hvor det lå et kart utbredt. Her kunne de i ro og mak i fem minutter studere kartet. For sikkerhets skyld ble retningen mot målet angitt. Dette lå fire kilometer unna.

Særlige detaljer i kartet kunne neppe studeres i en målestokk på 1:100 000, der en cm på kartet er lik en kilometer i terrenget. Selve målet måtte derfor være et oversiktlig sted, og her ble valgt Jelleberg gård i Maura. Her skulle løperne levere en forseglet ordre ved framkomsten.

Men fra Gardermoen til Jelleberg kunne det være svært så fristende å følge landevegen. For å tvinge deltakerne til å benytte terrenget ble det satt ut patruljer på vegene for å avvise de som måtte føle seg fristet til å benytte letteste måten.

Ellers foregikk konkurransen som et vanlig løp. Alle fikk nummer på brystet, og tiden ble tatt på alle som fullførte. Bestemann fikk notert 49 minutter ved ankomst Jelleberg, med god margin til nestemann.

Dette første orienteringsløpet ble fulgt opp de kommende år. Etter noen år fikk deltakerne også med seg kartene ut i løypa, og dermed var grunnlaget lagt for den populære masseidretten orientering.

Det arbeides for øvrig nå i idrettskretser med et minneløp i verdens første orienteringsløps fotspor, med løype fra Gardermoen til Jelleberg. Sannsynligvis vil dette bli arrangert til sommeren. **ROB**

sker ved skikkelig jakt og gjerne under fysiske anstrengelser å felle med gode skudd det antall vilt som viltstammen tåler å bli beskattet med». (Eller antall dyr pr. felleingskvote.) Det heter videre:

«En god jakt dag er en dag med vel gjennomført jakt, fysisk krevende,

med naturopplevelser, gode prestasjoner av medvirkende hunder og uten at skadet vilt blir igjen i markene».

Til fremtidige jegere fra en som selv har lagt «hagla på hylla»: **SKITT JAKT!**

T.R.N.

Denne storaksen ble kreditert Trond Dahl. Den veide 301 kg, hadde 11 tagger og gevirbredde på 122 cm.

Haugastøl gjenoppstått i ny utgave

Det var mange fornøyde ansikter å se en søndag i begynnelsen av oktober da husmorlagets og speidernes sted å være, Haugastøl i Maura, fekk sin innvielse etter omfattende restaureringsarbeider så vel innendørs som utendørs. Så hadde da også speidernes foreldre, som hadde stått for de store arbeidene, invitert alle interesserte til å ta det «nye» huset nærmere i øyesyn. Og når de innsatsvillige som hadde stått bak gjennomføringen fortalte og viste til de oppnådde resultater, var det en viss stolthet å spore.

Noe de så absolutt hadde sin grunn til. For det er ikke mindre enn imponerende å se hva som er skjedd med et hus som så sårt trengte en omfattende restaurering!

Utvendig er huset panelt, og det har fått sine strøk med beis. Innvendig er det blitt nytt kjøkken med praktisk innredning. Samtlige rom er

pusset opp, og nye møbler er kommet på plass. Det som gjenstår er diverse dreneringsarbeider, et prosjekt som skal gjennomføres med det første.

Haugastøl er gjennom flere år blitt benyttet som tilholdssted for Maura husmorlags barnehage og speidervirksomheten. Før restaureringen var huset sterkt nedslitt, og snarlige tiltak måtte iverksettes for å bringe det opp til en brukbar status igjen.

Egeninnsatsen har vært meget stor. I tillegg er det gjort meget gode kjøp på de nødvendige materialer, og prosjektet er ellers støttet økonomisk av fylket med en bevilgning på 30 000 kroner.

Men så er da også Haugastøl blitt et sted som så absolutt fyller sin funksjon. Og stedet blir flittig benyttet. Foruten husmorlagets barnehage på dagtid er det speideraktivitet hver eneste kveld så å si hele året gjennom. **ROB**

Fra et av aktivitetsrommene.

Haugastøl etter restaureringen, med en del av de dugnadsvillige kvinner og menn i forgrunnen.

Kvartalets bilde

Kvartalets bilde fra Holter Fotoklubb er «Høst» av Peder Galten.

Samarbeidende handlingsprogram kommune/fylke for friluftslivet

Kulturstyret har vedtatt at det skal samarbeides med fylket om et handlingsprogram for utvikling av friluftslivet i kommunen. Som kontaktperson ovenfor fylket er oppnevnt kultursekretæren. Det er fylkesmannen som har bedt om at det utpekes en kontaktperson som skal være ansvarlig for framdriften av dette arbeidet i kommunen.

Miljøverndepartementet har stilt midler til rådighet for at handlingsprogrammene innen friluftsliv og naturvernsektorene kan settes i gang i fylket. Handlingsprogrammene er tenkt som et hjelpemiddel for alle forvaltningsnivå i arbeidet med å samordne arealressursene og de økonomiske ressurser. Programmene

kan blant annet medvirke til at aktuelle prosjekter kan forberedes og fremmes i god tid når det skal søkes om fylkeskommunale og statlige midler til friluftslivsmål.

For vår kommune har kulturstyret vedtatt at følgende oppgaver innen dette programmet skal prioriteres:

1. Parkeringsplasser for skiløpere ved veidelet Gruevegen/Bjertnesjøvegen
2. Parkeringsplass for skiløpere i Holter almenning i området Gimildammen/Grassakervangen
3. Utvidelse av badeplass/friluftsområde ved Hurdalsjøen
4. Forberede adkomst og sikre områder ved Haugdammen
5. Opparbeide parkeringsplass på Nordåsen.

ROB

Spelemann og brudemarsj i bryllupsferd i Maura

Det er ikke så ofte en finner en vaskeekte spelemann i dagens brylluper på våre kanter, heller ikke staselige brudeferder med hester og tilhørende kjøretøy. Men alle disse ingrediensene var å finne i bryllupet til Ellen (med pikenavn Løchen) og Børre Børresen, som hadde valgt å feire denne begivenheten på tradisjonell vis.

Vi ser her brudeparet forlate Bjerke kirke, med Ellev Tomasgård og hans hardingfele som spiss i opptøget ut fra kirken.

Og på parkeringsplassen ventet utålmodige hester på å bringe brudepar og følge videre på sin ferd til Kommunehuset.

ROB

KONG VINTER

Jeg er Kong Vinter, nå kommer jeg,
men jeg er så sorgfull og trist.
For det er ingen som venter på meg,
og ingen som takker for sist.
Så når jeg kommer, det blir vel som før,
de stenger og låser sin dør.

Når høsten er over og jeg banker på,
hver blomst i naturen er død.
Da legger jeg over hvert visnende strå,
et lunende teppe av snø.
Og snøstjerner skaper på marker og eng,
en skinnende eventyrseng.

Du mener vel at jeg er gammel og streng,
med kulde og snø i mitt fang.
Men gjennom snøstormens barske refreng,
det lyder en vemodig sang.
Det hender jeg gråter når våren er nær,
med tårer på busker og trær.

Slik har det vært gjennom tidenes gang,
at ingen har ventet på meg.
Som regel de synes at jeg er for lang,
og ber meg og gi meg i vei.
Når krokusen kommer og roper på vår,
da tar jeg trakken og går.

T.W.

STEINALDEREN I NANNESTAD

Av Johan Ryddingstad

I vår historiske serie tar Johan Ryddingstad denne gang leserne med til steinalderen, og beretter her om hvorledes folk her i distriktet levde i denne tiden. Ryddingstad tar for seg perioden fra innlandsisen trakk seg tilbake til overgangen til det som blir kalt bronsealderen.

Når det gjelder denne tid, har forskere og historikere i de siste åra gitt oss mange nyere og sikrere opplysninger enn vi har hatt før. Disse opplysningene er så nye at de ikke er å finne i de vanlige historiebøkene, og heller ikke i bygdehistoria vår, men i Lokalhistorie for barn og ungdom er de kommet med.

Det som har gjort at vi veit adskillig mere om de eldste tider i landet vårt, er de mange nye funn, og en ny teknikk for å finne ut hvor gamle disse ting er som vi finner. I myrer f.eks. er det gjort mange nye funn, som nå kan tidfestes. Den såkalte C¹⁴-metoden er av den største betydning i denne forskning. Det er nå mulig å finne ut hvor gammelt blomsterstøv er som vi finner.

Vi veit at landet vårt, og dermed også bygda vår, har vært dekket av is. Når landet ble isfritt, skjedde om lag 3 000 år tidligere enn vi har ment, sier nåtidens historikere og forskere.

Overgang fra istid

Om lag 16 000 år f. Kr. var hele Norge islagt, og om lag 8 000 år f. Kr. var kysten isfri. Men det meste av landet var dekket av is ennå i om lag 1 000 år. Ismassene var i stadig bevegelse, og mye av steinmaterialet under dem ble gnidd så smått at det ble til grus og sand med store eller mindre steiner i. Isen førte denne blandinga med seg til kanten av isbreen og dannet der en morene, dvs. en grusrygg. De største morene eller raene, som de også ble kalt, er på begge sider av Oslofjorden. Men vi finner også mindre morener ved Jessheim og Hauer seter og nord-vestover til Gardermoen og Nannestad. Her er det avsatt veldig mengder av dette materialet. Brekanten lå lenge stille fra Hovin-fjellet i Ullensaker over Hauer seter og Aur til Maurastrøket i Nannestad. Her ble det nedfelt mye grus og sand på en forholdsvis stor flate. Her er det derfor sandjord.

Leirjord ble avsatt på stillere vatn i Romeriksfjorden. Steinstøvet, som isen slipte av fjellet og førte med seg ut i fjorden, sank og er nå store leirjordsområder. Skjell av havsniler og muslinger er funnet flere steder, f.eks. ved Homble. På denne tida lå havflata 215 m høyere enn nå. Disse funn viser også at Romeriksfjorden den gang sto over Nannestad.

Bygda blir formet

I tusenåra som fulgte etter istida, har landskapet vært i stadig omforming. Elver og bekker graver og leir-massene raser ut. I tillegg til dette kommer menneskenes inngrep i naturen, aller mest bakkeplaneringa, som særlig de siste åra har endret landskapets former. Dette har vist seg å være til både hjelp og nytte for de mennesker som bor her.

Når Nannestad ble isfri, kan ingen si med sikkerhet. I et nettopp utkommet historisk verk står det at iskanten gikk over Romerike om lag 7 000 år f. Kr. Landet var da trykket ned om lag 200 m. Da isen ble borte, hevet landet seg. En stor havarm strakte seg fra Oslofjorden nordover helt til Mjøsa. Denne blir gjerne kalt Romeriksfjorden.

Veidefolket i Nannestad

Forskerne mener at de første menneskene kom hit til landet om lag 10 500 år f. Kr. Men til Romerike kom det ingen før om lag 6 000 år f. Kr., og vi kan vel anta at det ikke var te lenge før de første menneskene kom til Nannestad også.

De første menneskene som kom til bygda levde av jakt og fiske, og vi kaller dem veidefolk. Da villdyra holder til ved elver og sjøer, sø veidefolket seg helst ned der. De holdt til i huler og under sterkt nedoverhellende bergskrenter. I Nannestad er det ikke funnet slike boplasser, bortsett fra en ved Økern og en ved Sør-Kringler. Disse er ikke undersøkt, men de er trolig også bare brukt til midlertidig opphold.

De mennesker som kom til bygda vår, begynte forholdsvis tidlig å dyrke korn. Korn dyrking ble kjent i Norge på denne tida, og da Nannestad er godt egnet til korn dyrking, kan vi anta at det ikke gikk lenge før folk dyrket korn. Et passende skogstykke ble svidd av, og i aska ble det sådd korn. Denne dyrkingsmåte ble brukt lenge, på enkelte steder nesten til vår tid. Til denne dyrkinga var det ikke bruk for mange redskaper. Hakke og spade av tre, og sigd av flint til innhøstinga var alt som trengtes. Korn de brukte, var hvete og bygg.

Etter at det ble korn dyrking, ble det også faste boplasser, urgarder som vi gjerne kaller dem, med navn som ennå er i bruk, men kanskje med større eller mindre endringer.

I Holter er det mange minner etter den første bosettinga fra en rekke steder, fra Haugerud og Haga i sør over Elton og Holter til Eik og langs åsen over Trøgstad, Østby til Fevik. I Bjerke er det også spor etter bøndene i området Bjerke, Skjennum, Kring-

ler og nord til Vollaug. I Midtbygda er det visstnok bare Sør-Kringler med slike minner.

Disse stedene var nettopp egnet for et primitivt jordbruk. Vi må tenke oss at folket i bygda den gangen dannede et bondesamfunn med jakt og fiske som binæring. Korn dyrking var heller ikke det viktigste, men fedrift sammen med jakt og fiske var næringsgrunnlaget for de første bøndene i bygda. Ordet bonde betyr en som bor fast i motsetning til veidemannen som streifet om for å skaffe seg og sine mat. Februket som trengte beitevidder og fangst og fiske over store områder, medførte at det ble fastere bosetting i bygda. Den var mye fastere enn den fangstmannen hadde, men ikke så stabil som den som utviklet seg ved overgangen fra bronsealder til jernalder.

Redskap og våpen

Hvis vi vil vite hva disse første mennesker i Nannestad hadde å hjelpe seg med når de skulle livberge seg, kan vi se på det som er etterlatt på de mange boplasser.

Fra Nannestad er det kommet inn 19 gjenstander av stein og flint til Universitetets Oldsaksamling. Av disse er det 9 flintredskaper, mens resten er av forskjellige steinsorter. Alle slike funnskal etter norsk lov leveres til nærmeste større museum. Det er kjent at en del funn ikke er levert. Disse medregnet er det 25 funn som kan være fra steinalderen.

Flint var det verdifulleste og mest ettertraktede materialet til redskaper og våpen i steinalderen. Øksa var det vanligste og nyttigste redskap. De eldste av dem er uten skafthol. Det ble brukt skaft med hol i, og det ble tredd ned over øksa og surret til med

remmer, sener, vidje e. likn. I alt er det kjent seks slike fra Nannestad, og fire av dem er av flint. Det var ingen flintøkser med hol, for flinten var for hard å bore i. Eldst av alle funn fra Nannestad er de to steinøkse som er nevnt, den ene funnet på Sør-Kringler og den andre på Fevik. Øksa fra Sør-Kringler er av tynn-nakket type. På Fevik ble det i 1880-åra funnet ei tykknakket steinøks.

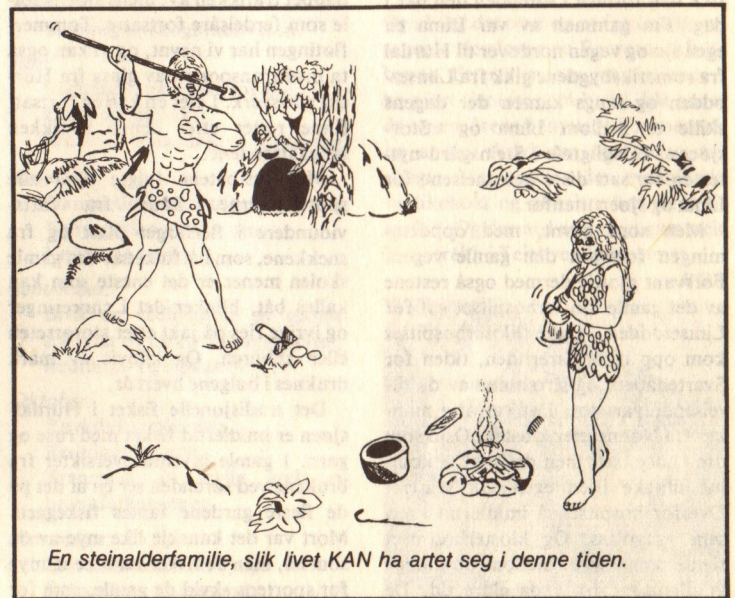
I Nannestad er det også funnet en del flintøkser fra yngre steinalder. På Sør-Kringler er funnet ei smal tverrøks av flint. Bare eggpartiet av øksa er igjen, som er laget av blålig, spettet flint. Den er funnet under pløying. På en plass under Haga er det funnet en avbrutt pilespiss av flint. I Moreppen er det funnet en tverregget pilespiss av flint. I samme strøk er det også funnet en spydspiss av flint. På en av Bjerke-gardene er det funnet ei flintøks med brei egg.

I alt er det i Nannestad fra yngre steinalder funnet fem øksar, to spydspisser og en pilespiss. Det er redskaper som både bonden og jegeren trengte. Trolig er det ingen tilfeldighet at bondens viktigste redskap — øksa — er i flertall.

Av andre redskaper og våpen kan nevnes flintdolken. Denne ble brukt som våpen, som jaktkniv og sikkert til mye annet. Flintdolken var en utmerket handelsvare og finnes derfor ikke bare i de nyere jordbruksbygdene, men også i områder der jordbruket ikke var nådd fram. På Elton er funnet en dolk av mørk flint.

De fleste av de våpen og redskaper av flint som er funnet, skriver seg trolig fra yngre steinalder, men kan også være fra neste periode — bronsealderen.

Nå regner vi overgangen fra steinalder til bronsealder til om lag år 1 800 f. Kr.

En steinalderfamilie, slik livet KAN ha artet seg i denne tiden.

BYGDEKRYSSORD NR. 10

VANNRETT

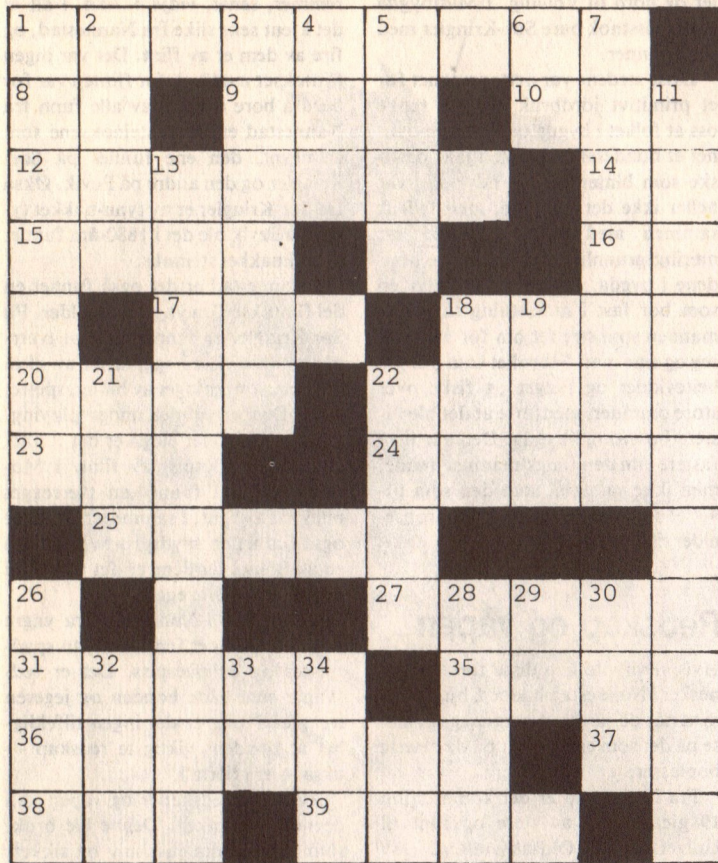
1. Nannestaddal
8. Tresort

9. Guttenavn

10. Redskap, bakvendt
12. Talerør

14. Svein Ludvigsen

15. Redskap
16. Etterslått

17. Sportsutstyr
18. Nedtrykt
20. Alene
22. Lørdagsrett
23. Rotvekst
24. I utakt
25. Rent
27. Fangstredskaperen
31. Uheldig plassert
35. Jaktes på
36. —I, gardsnavn
37. — men ikke

38. Tresort
39. Dyr

LODDRETT

1. Gardsnavn i bygda
2. Blandes i mailing
3. Gardsnavn i bygda
4. —f, mat
5. Guttenavn
6. Oppdrett
7. Gardsnavn
11. Høyhesjeren

13. Godt i varmen
18. Fredrik R. Lang
19. Liggende, dansk
21. Det er da litt
22. Mannlig
26. Kjent øy
28. Osteby
29. Inger Udnes
30. Romeriksbygd
32. Øyner, bakvendt
33. —K, den gang ei
34. Pelsdyr

Løsning på Bygdekryssord nr. 9

Vinner av kryssord nr. 9 ble Helene Hoff, 2030 Nannestad. Tre lodd kommer i posten. Frist for levering av nr. 10 er 1. januar 1981. G.N.

Hva med Engelstad skole?

Kommunens plan- og byggekomite har fått i oppdrag å vurdere om den gamle Engelstad skole fortsatt skal gjøre nytte for boligformål, eller om den skal saneres og erstattes av nye boliger. Dersom det anbefales at skolen fortsatt skal brukes til sitt nåværende formål, skal komiteen legge fram et kostnadsoverslag over en fullstendig restaurering.

Det er sosialstyret som har bedt om at en slik vurdering blir foretatt.

ROB

OVER FRA SIDE 1

Hurdalsjøen — en ferdselsåre

Det skjedde da det ble aktuelt å hente ut virke fra skogene. Tømmeret skulle fraktes til sagbrukene og den naturlige vegen ble vannvegen. Med dette fulgte oppdemming og sjøen fikk den formen i sørenden den har i dag. Fra gammelt av var Lima en egen sjø og vegen nordover til Hurdal fra romeriksbygdene gikk fra Limsetodden og langs kanten der dagens skille er mellom Lima og «Storsjøen». I dagligtale i Steinsgård nytter en fortsatt disse betegnelsene for Lima og sjøen utenfor.

Men som nevnt, med oppdemmingen forsvant den gamle vegen. Forsvant gjorde dermed også restene av det gamle klosterhospitet øst for Limsetodden. Dette klosterhospitet kom opp i korsfarertiden, tiden før Svartedauen, og strømmen av de tilreisende var stor. Det var åtte munker fra Nonneseter kloster i Oslo som drev hospitet, men det skal vi komme tilbake i en egen sak seinere. Overfor hospitet lå imidlertid kretsens gravplass. Og klosterhospitet tjente som kirke, mellom de mange gravhaugene fra enda eldre tid. De

fleste av disse haugene er borte i dag, slettet til åkerland. Men på tunet til garden Limset ligger fortsatt en som er urørt.

En må anta at Lima og Limsetodden var et senter i tidas kommunikasjonsnett, både for persontransport og for transport av varer for byttehandel. Etter Svartedauen dabbet trafikken av, mens sjøens rolle som ferdselsåre fortsatte. Tømmerfløtingen har vi nevnt, og vi kan også ta med transporten av glass fra Hurdal glassverk. Leter en kan en fortsatt finne rester etter denne trafikken langs strendene.

Med lystbåtene fulgte også alle sportsfiskerne. Både fra fartsvidundere i flerfarget plast og fra snekkene, som båtfolket av den gamle skolen mener er det eneste som kan kalles båt, blinker det i snøringer og ivrige fjes på jakt etter storørreten eller abboren. Og kilovis av mark druknes i bølgen hvert år.

Det tradisjonelle fisket i Hurdalsjøen er imidlertid fisket med ruse og garn. I gamle inventaroversikter fra brukene ved sørenden ser en at det på de fleste gardene fantes fiskegarn. Mort var det kanskje like mye av da som nå, men de fisket vel ikke så mye for sportens skyld de gamle, som for

mataukens skyld. Et ferskfisk-måltid var antagelig kjærkommen avveksling fra grauten. De drev imidlertid en sport som nå synes å være utdøende. I fortegnelser fra gammel tid finner en nå og da beretninger om at de var ute på den første høstisen og slo lake. Farlig sport kan hende, men de visste sikkert hva de ga seg ut på. Det går fortsatt an å få til dels store fangster i Hurdalsjøen på garn, dersom en bare vet de beste garnplassene. På de rette stedene finnes det bra med sik og siksild, en stamme og en sort som en bare finner i en annen sjø i hele Norge.

En vet imidlertid mindre om hva slags jakt de gamle steinsgårdsokningene drev. Men vika nord for Tangen het i riktig gammel tid «Bevervika». Kan hende drev de fangst av bever, kanskje ikke. Men av og til unte de seg sikkert også ferskt kjøtt og gjorde det utrygt for både skogsdyr og fugl.

Ingen kan stoppe utviklingen, heter det, og det har vi heller ikke tenkt å gjøre. Men av det vi har nevnt her skulle det klart fremgå at Lima ikke alltid har vært stevne- og badeplass, og at det har vært annen trafikk på Hurdalsjøen enn den en ser i dag. Neste gang du stanser ved sørenden av

sjøen vil du kanskje minnes noe av det du nettopp har lest, og kjennskap til fortida øker forståelsen for det vi har i dag. Th.

DnC planlegger filial i Nannestad

hov for en bank i tillegg til den vi allerede har. Det samme sier Nannestad Bonde- og Småbrukarlag, som spesielt finner det lite tjenlig at den eventuelle filial av DnC skal bli et underbruk av samme banks avdeling på Jessheim.

Maura Handelsstands uttalelse hadde som konklusjon at DnC skulle ønskes velkommen til Maura, stedet som var nevnt som aktuelt for opprettelse av en ny filial.

Det er Bankinspeksjonen som nå skal viderebehandle DnC's søknad for eventuell konsesjon for opprettelse av en filial i Nannestad blir avgjort. I det redigeringen av dette nummer av Bygdespeilet avsluttes foreliggen ingen avgjørelse. Heller ikke foreligger det offisielle opplysninger fra DnC's side om eventuelt stedsvalg, byggeplaner eller når en filial i Nannestad eventuelt kan stå klar for drift. ROB

Ole Martin Kvernhaugen ønsker pensjonistene velkommen til etterpålæg i Granåsgården.

Etterpålæg etter vellykket pensjonisttur

Nærmere et halvt hundre pensjonister fra Hurdal og Nannestad var i sommer på en ukens tur til Gotland. For å følge opp de gode minner fra en vellykket tur hadde arrangørene Nannestad husmorlag og Sparebankene i de to kommunene invitert deltakerne til et hyggelig etterpålæg i Granåsgården i høst.

De aller fleste som var med på tu-

ren var også med i denne tilstelningen. Her ble selvfølgelig sommerens tur behørig kommentert, sammen med annen hyggelig prat over kaffekoppen og god servering. Ønsket om planlegging av ny tur kommende sommer var framtreddende. Og så er det bare å vente å se om dette også kan bli gjennomført.

ROB

Øvelser i brannvesenet

Nannestad brannvesen er gjennom sin godkjente brannordning pålagt å avholde minst 10 øvelser hvert år. Disse øvelsene går blant annet ut på trening i pumpekjøring, slangeutlegg, kartlesing etc. Livreddende førstehjelp og behandling av brannsåår står også på programmet.

Vi gjengir her øvelsesprogrammet for 1981:

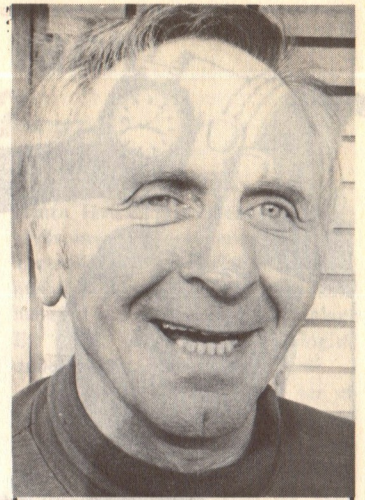
Livreddende førstehjelp skal også læres. Her er det brannmester Kristoffersen som underviser.

- Januar:**
Rednings- og slukkeøvelse.
- Februar:**
Befaring på institusjoner og bedrifter.
Kartlesing.
- Mars:**
Livreddende førstehjelp.
Behandling av brannsåår.

Sparebankens representant Ole Martin Kvernhaugen og husmorlagets Berit Wåge som oppvartere for sine gjester.

- April:**
Bruk og vedlikehold av motorsprøyter.
Rednings- og slukkeøvelse (grass/skogbrann).
- Mai:**
Samling av skogbrannvesen.
- Juni:**
Rednings- og slukkeøvelse. (Teknikk og taktikk.)
Bruk og vedlikehold av motorsag.
- August:**
Slangeutlegg over stige.
Vanntrykk og trykktap.
Knuter og stikk.
- September:**
Bruk og vedlikehold av motorsprøyter og elektriske aggregater.
Rednings- og slukkeøvelse.
- Oktober:**
Røykdykkertjeneste.
Redningstjeneste.
Transport av farlig gods og brannfarlige varer.
- November:**
Livreddende førstehjelp.
Behandling av brannsåår. EE

«Kjendisene»

Stafetten er mottatt av rektor og kommunepolitiker Arne Statle. Som sin kjendisforgjenger Peder Sandholt, vil Statle presentere en historie hentet fra sitt yrke. Og her kommer den:

Det var i en religionstime. Jeg fortalte om den fortapte sønn, som kom hjem igjen til fest med slaktning av gjøkvalven og stor stas.

Etter et salveselsfullt foredrag om dette å oppføre seg bra ute i verden, stilte jeg spørsmålet:

— Hvilket bud synes dere passer best inn i dette bildet?

Hvorpå en av elevene på første pult rakk handa i været og svarte:

— Du skal ikke slå i hjel!

Noe forbauset over svaret spurte jeg hvorfor.

— Jo, de slaktet jo gjøkvalven!

Rektor Statle gjør stor geografisk spredning på stafetten, og utfordrer sin gode venn, velkjente politiker og tidligere ordfører Willy Moe.

Vi venter med spenning!

ROB

Ekermo over i historien

Og så var det over og ut for den kommunale eiendommen Ekermo i Midtbygda. Etter gjennom generasjoner å ha gjort tjeneste som bolig, ble huset de senere årene benyttet til barnepark og andre aktiviteter for yngre årsganger. Men husets alder, manglende vedlikehold og pøbelstreker førte til forfall. Og dermed er nok et gammelt kjent trekk i Teiebyen forsvunnet.

ROB

Uret og tiden

*Jeg minns et gammelt armbåndsur,
med gammel velkjent positur,
av visere den hadde tre,
å vise tiden med.*

*Den største viser'n den var lang,
og brukte på sin lange gang,
rundt skiven på mitt armbåndsur,
en time på hver tur.*

*Så var det viser nummer to,
tolv timer gikk før viser'n sto,
på ny i utgangsposisjon,
på skivens maraton.*

*Den minste viser'n den var kvikk,
og flyttet seg for hvert et tikk,
og på sin tur fra start til slutt,
det gikk kun et minutt.*

*Det gamle uret var meg kjær,
det var som om dens lille fjær,
som måtte trekkes opp hver kveld,
det var jo livet selv.*

*Mitt nye ur er uten fjær,
og ingen viser finner der,
men uret viser dag og tid,
til nitten nitti ni.*

*Det er en kronograf Le Cel,
med elektronisk tidstabell,
og Yellow roses of Texas vil,
meg vekke med sitt spill.*

*Jeg minns et gammelt armbåndsur,
men nye tider står for tur.
Tenk — hundrevis av år de rant,
før viserne forsvant.*

T.W.

Lokal humor

To halve

— Hvordan er Deres nummer, spurte sirkusdirektøren en bjørsokning som søkte arbeid ved sirkuset.

— Jeg sager av mennesker på midten, sa bjørsokningen.

— Opptrer De sammen med noen?

— Ja, sa bjørsokningen, med mine to halvbrødre!

God appetitt

Ei holterjente og en holtergutt var på bybesøk og hadde tatt inn på et av byens bedre steder. De var forelsket, og satt og så kjærlig inn i hverandres øyne. Holterguttene ser sin dame dypt inn i øynene og sier:

— Je skulle jenne ha eti deg opp!

— Je skulle så jenne ha gjort det samma, sa jenta.

Hvorpå kelneren strømmer til og utbryter:

— Skulle det være noe å drikke til!

ROB

Turlivets gleder

— Du pappa, hvorfor skal vi alltid dra til Eidsvoll når vi skal på tur, sa ei lita jente fra Sansnesetter.

Hvorpå faderen lett irritert utbryter:

— Hold kjeft, jente, og svøm vide-re!

Bærthur

Ola og Kari fra Åsgreina, som var dypt forelsket i hverandre, var en høstdag på bærtur oppe ved Bjertnes-sjøen. Resultatet ble at da neste sommer kom, så var a Kari i høyst lykkelike omstendigheter.

— Blir det en gutt skal vi kalle'n for Arthur, sa Kari.

— Je trur det er bære vi kaller'n for Bærthur, je, sa'n Ola!

Huff da!

Ei jente fra Moreppen hadde fått jobb i en blomsterforretning i byen. Etter to dagers arbeide gikk hun til sjefen for butikken og sa opp stillingen sin.

— Liker du deg ikke her etter som du sier opp så raskt, sa butikkeieren.

— Jo da, sa moreppenjenta, — je liker meg forsåvidt bra, je. Men je kan itte fordra mannfolka som stadig kommer å spør om je har fres' i a'!

ROB

Bjerkes lilleputter ble Nannestadmestere

Bjerke gikk til topps i årets «Nannestadmesterskap» for lilleputter, som gikk på Nannestad Stadion i høst. Det var første gang det ble arrangert

et slikt mesterskap der alle idrettslagene i bygda var representert. Gutta fra Bjerke sikret seg den oppsatte pokalen, samt gullmedaljer til samtlige

spillere. På annenplass kom Holterslag, og på tredje Nannestads første-

Årets lokale lilleputtmestere, bestående av Jarle Madsen, Frank Stokke, Dag Hofseth, Ståle Fuglen, Gjermund Lundberg, Ole R. Skredderberget, Frode Kolpus, Øystein Johansen, Terje Korsmo, Richard Spjeld, Jon Korsmo, Lars E. Elton, Erik Lunde, Terje Dahlen og Tom Morud.

Svensk/norsk møte på Låkesetra

20 svenske gjester fra vennskapskommunen Fjärås/Löftadalen og et tilsvarende antall nannestadsokninger hadde en høstlig ettermiddag satt hverandre stevnemøte på Låkesetra. Sammenkomsten var et ledd i et større program for de svenske gjesters besøk i bygda.

På setra vanket det som seg hør og bør både rømmegraut og spekemat, og på underholdningssiden var blant

annet Ellev Tomasgård på plass med fela si og med sang.

Etter gudstjeneste i Steinsgård kirke med påfølgende kirkecaffé, gikk gjestenes tur tilbake til hjemlandet, og et hyggelig besøk var avsluttet. Det var den lokale avdeling av Foreningen Norden, med Øystein Terning i spissen, som sto for opplegg og gjennomføring av besøket.

ROB

Fra sammenkomsten i Låkesetra, med Tomasgård i underholdning på sin fele.

Forsamlingen samlet på setervangen, med de respektive Nordenformenn Øystein Terning og Folke Karlsson i forgrunnen.

Institusjonsbygg til Hansbråten i Sandsnesseter?

Som tidligere meldt i vår avis søkte Firma Johs Granås a/s om konsesjon for kjøp av eiendommen Hansbråten i Sandsnesseter. Formålet med kjøpet var da at området skulle utbygges til boligformål.

Ved ny søknad i august i år opplyste imidlertid firmaet at planene nå var endret slik at det i stedet for boliger ville bli reist et institusjonsbygg på stedet.

Kommunestyret har ut fra disse nye forutsetninger anbefalt at Firma Johs Granås a/s blir gitt konsesjon for kjøp av Hansbråten, og et eiendommen skal benyttes til oppføring av et institusjonsbygg, eventuelt med tillegg av nødvendige tjenesteboliger.

Når det gjelder hvilken institusjon

som eventuelt kommer til å slå seg ned i Sandsnesseter, er dette foreløpig ukjent. Men det opplyses at flere organisasjoner har vist interesse for stedet.

ROB

Julefilm på kinoprogrammet

Noen fast spilleplan for kinoene var da redaksjonen ble avsluttet enda ikke fastlagt. Men en riktig godbit for såvel yngre som noe tilårskomme

er sikret i julemåneden, nemlig den norske filmversjonen av det berømte teaterstykket «Reisen til julestjernen». Denne kjøres på alle tre kino-

ene i julemåneden, og for alle som ønsker en liten forsmak på julestemning, anbefales forestillingen på det beste.

ROB

Reisen til julestjernen

Hanne Krogh Knut Risan Bente Børsum Ingrid Larsen	Alf Nordvang Harald Heide Steen jr. Knut Walle Anne Marit Jacobsen	Bjarne Andersen Rolf Just Nilsen Marit Syversen Julian Strøm
--	---	---

etter
Sverre Brandts skuespill
Regi: Ola Solum

Spilles på Lyngås 7/12 kl. 17, Nannestad kommunehus 10/12 kl. 18 og Bjerke Velhus 14/12 kl. 18 (B/5 år)

Er det dårlig vann i Nannestad?

I hele sommer har en registrert stor misnøye med vannkvaliteten i Nannestad. En hel del leserinnlegg i lokalpressen tyder på at vannet er helt ubrukelig.

Bakgrunnen for disse skriviene var at det ble tatt en del vannprøver på privat basis. I disse prøvene var det forholdsvis mange tarmbakterier. Dette kan ha sin årsak i at prøvene ikke er tatt på forskriftsmessig måte, nemlig på sterile flasker.

Etter at disse resultatene ble kjent har Helserådet tatt prøver på forskjellige steder i bygda. I disse prøvene var det også en del bakterier. På bakgrunn av dette ble det i lokalpressen kunngjort at alt drikkevann bør kokes.

Dette var det nok noe tvilsomt grunnlag for å si. Det er nemlig utgitt retningslinjer for den bakteriologiske bedømmingen av drikkevann. Her står det blant annet: Et drikkevann kan anses å tilfredsstillende bakteriologiske krav hvis minst 80 % i en sammenhengende prøveserie gjennom året blir karakterisert som

«godt» og høyst 20 % som «tvilsomt». Hvis en prøve bedømmes som «tvilsomt» skal det umiddelbart tas kontrollprøve. Drikkevann til enkelt-husholdninger vurderes av det lokale helseråd på bredt hygienisk grunnlag. En enkelt prøve til bakteriologisk undersøkelse er av begrenset verdi.

På bakgrunn av det som her er nevnt kan en derfor ikke på det nåværende tidspunkt trekke den konklusjonen at vi har dårlig vann i bygda. Vi må nemlig vente på flere prøveresultater. For å få et skikkelig grunnlag å ta avgjørelser på må det vanlig ta minst 10—12 prøver gjennom et helt år.

Det kan for øvrig opplyses at Helserådet på sitt møte den 22. september fattet følgende vedtak: Helserådet skal innkalle til møte med Statens Institutt for Folkehelse og vannverksformennene med sikte på godkjenning, forbedringer av eksisterende anlegg og evt. nye tiltak.

Det jobbes i hvert fall med saken, men av forståelige grunner må saken ta litt tid.

EE

Hvor lang blir vinteren?

Ja, det er et spørsmål vi gjerne skulle hatt svar på i disse dager. Det verserer mange slagte værtegn på folkemunne og det ene er kanskje like bra som det andre.

Vi for vår del holder en liten knapp på dette at vinteren blir like lang som vedlaget hos Gunnar Nyholt. Og stakkars han (og oss) hvis den skulle finne på å bli lengre.

H.Ø.

Jahr-tunet i Holter er et av de eldste bevarte tun i bygda. Hovedbygningen, som fortsatt er i daglig bruk, er en tømmerbygning oppført i 1781. Med sin svalgang i to etasjer står den fortsatt som et monument over svundne tiders byggeskikk og levemåte.

Styret i Nannestad Bondekvinnelag var i høst invitert til en omvisning i det gamle Jahr-tunet, som nå eies av Ole Jahr. Fra dette besøket har vi fått denne beskrivelsen, med litt historikk og litt om hvorledes garden ter seg i dag. Beretningen er skrevet av Astrid Ringnes, mens bildene er ved ROB.

JAHRTUNET — et levende historisk museum

den store svartovnen ved peisen. I taket var det brede bord med bjelker. Veggene var av tømmer, og gulvet av plank. Tak og vegger var glattskurt og mørkebrune av tidens tann.

Det var rart å tenke på at dette kjøkkenet var nøyaktig det samme som for 200 år siden. Ingen ting er forandret, kun vinduene er skiftet ut. Gamle skap, klokker, benker og bord står der det alltid har stått. Langbord og langbenk er på sin plass. Det var flere skap som oldefar til Ole Jahr hadde laget som unggutt. Det var hjemmevevde hvite gardiner for vinduene, og små broderte brikker på bord og benker. Kobberkjeler og gammel kjøkkenredskap var på plass.

Like innenfor døra til kjøkkenet sto ei seng. Opprinnelig var det her plassen for ei lemseng, som tjenestefolka sov i. Senga er nå flyttet på loftet og erstattet med en annen type.

Fra kjøkkenet ruslet vi videre til kammeret og stua. Overalt var det gamle møbler, skap, bord og stoler, samt flere gamle fotografier på veggene. Fargene på veggene i stua var en slags gammelrosa. Ole Jahr kunne fortelle at veggene har hatt denne fargen så langt tilbake noen kunne huske.

I annen etasje var salen over kjøkkenet blitt delt i to sovekammers. Det var der mange gamle senger og andre møbler. Ellers var det redskap av tre til så vel ute som innebruk. Alt til karding, spinning og veving er intakt. I Bygdeboka står det blant annet at Martha Jahr (f. 1878) kunne huske at de hadde dyrket lin på garden. Hun hadde uttalt: «Je var med'n far og så på linet, men da var je itte stor. Vi hadde att ta linet lenge, og det fysste jeg lærte å spinne var stry.»

Vi var også en liten tur innom det andre huset på Jahr-tunet, Arstun. Huset ble bygd i 1826, og Ole Jahr

har begynt restaureringsarbeid også her. Vinduene i sørveggen på bygningen har uslipte glass, og de er mørkegrønne av fargen.

Etter den grundige og interessante omvisningen samlet vi oss igjen i det gamle kjøkkenet. Mens kaffelars kokte, benket vi oss langs langbordet, og praten gikk lystig. Snart ble det oppbrudd, og formannen Conny Dal overrakte en blomst til Ole Jahr som takk for en meget begivenhetsrik dag.

Garden, som tunet har navnet fra, er en av de eldste i Holter. Det gammelnorske navnet Jádarr betyr kant eller rand. Garden ble ryddet allerede i eldre jernalder. Skrive-måten på garden forandret seg utover hundreårene, til den på slutten av dansketiden ble til Jahr. Den rent lokale uttalen er imidlertid J a e r.

Jahr-tunet er nå skilt ut fra resten av garden. Det eldste huset på tunet, Nordgarn Jahr, er en tømmerbygning fra 1781. Den har fra gammelt av to fulle etasjer. Over det store kjøkkenet var det en sal, som senere er blitt delt. Bygningen har svalgang i to høgder mot sør.

I 1826 ble garden delt mellom tre søsken. Nordgarn fekk halvparten av skylda, og Søgarn og Arstun en fjerdepart hver. Bygningene på Jahr-tunet er verneverdige, og eieren Ole Jahr har sammen med Riksantikvaren og arkitekt Gudmund Tangen stått for et meget omfattende restaureringsarbeide. Hovedbygningen er i dag rødmalt med hvite smårutete vinduer. Glassene er spesialbestilt fra et antikvarisk verksted på Røros.

De gamle ærverdige bygningene omkranset av et frodig tun, var et vakkert syn. Vi ble først vist inn i hovedbygningen. Døra var lav, så vi måtte bøye oss for å komme inn. Foran oss lå kjøkkenet, der det duret i

GAMLE GLIMT

Vi har i «Gamle glimt» denne gang fått låne et bilde av Martha og Thorleif Ødegård, som er forevige i rastestund på Boligbakken sommeren 1941. Fra venstre sitter sønnen Tore, så en navnløs «byfrøken», i midten Thorleif, Martha og sønnen Rolf.

T.R.N.

Tilbud om ferdigmat til alderspensionister og uføretrygdede

Sosialtaten har lansert en ide om etablering av en fast ordning for innkjøp, utkjøring og salg av ferdige enkeltporsjoner av middagsmat til alderspensionister og uføretrygdede. Dette er ment å være et tilbud til de som ønsker å få dagens meny ferdig tilberedt på en lettvinnt måte. Det forutsettes at pensjonistene og de uføretrygdede skal betale en fast enhetspris pr. middag, uansett hva denne måtte bestå av. Tilbud om å være med på ordningen er sendt ut, og det er ventet interesse for tiltaket.

Sosialkontoret regner med at den enkelte middagsporsjon kan bli levert for noe omkring 10 kroner. Det forutsettes at porsjonene blir bragt ut til de enkelte husholdninger i en ordning som blir etablert av samme etat, muligens med interesserte pen-

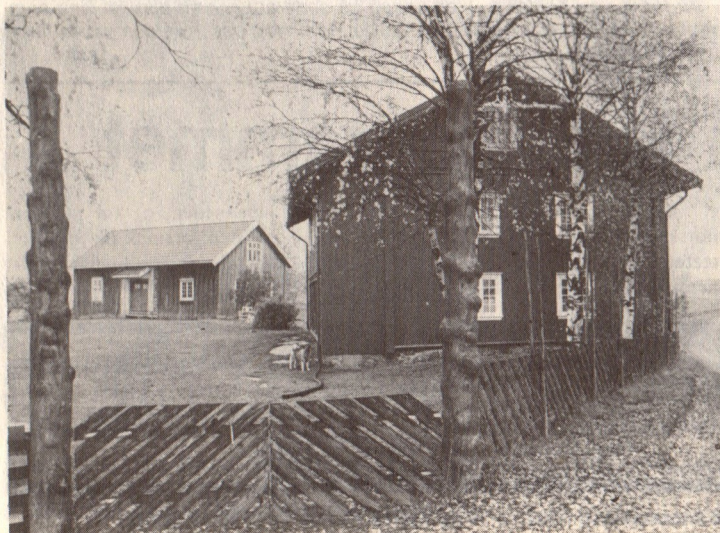
sjonister som ansvarlige for distribusjonen.

Porsjonene vil bli presentert i tinnfolieformer, som kan oppvarmes direkte eller settes i kjøleskap/fryseboks for videre lagring. Sosialkontoret regner med at maten kan sendes ut et par ganger ukentlig.

Hele prosjektet er enda på et forberedende stadium. Det er således intet vedtatt om ordningen som sådan, eventuelle leverandører av mat eller leveringsmåte. Det antas imidlertid at dypfryst mat vil egne seg best, der det også er et variert tilbud av varer. Prisene vil bli forsøkt holdt så lave som mulig.

Saken skal behandles av sosialstyret før det eventuelt kan bli lagt opp en fast ordning med salg av middagsporsjoner til alderspensionister og uføretrygdede i bygda.

ROB

Fra Løken skole til Tanzania

Adjunkt Barbo Ekenes forlater Løken skole for ett år. Hun har fått tilbud fra NORAD om å reise til Tanzania og være lærer for 11 norske skolebarn der. Skolebarnas foreldre er engasjert av NORAD i et skog- og sagbruksprosjekt, og det er ellers ingen skolemuligheter der for norske barn.

Barbo Ekenes har tidligere vært

ansatt i NORAD, og underviste den gang tre år i Kenya. Denne gang vil hun ikke love mer enn ett år. Fredag 19. september hadde hun siste skoledag på Løken. Etter noen dager i Oslo med oppfrisking av språket svahili, og diverse innkjøp av bøker m.m., bar det nedover til Afrika i begynnelsen av oktober.

G.N.

Adjunkt Barbro Ekenes sammen med sin klasse ved Løken skole før avreisen.

Nannestad Trekkspillklubb er 10 år

En av de større gledesspredere i bygda, Nannestad Trekkspillklubb, kan nå se tilbake på 10 års musiserende virke. Klubben har helt siden starten av hatt som formål å presentere god underholdningsmusikk, godt kameratskap og et miljø der interessen for musikk står i sentrum. Dette er forhold som etter hvert har utviklet seg, og klubben utgjør i dag et ensemble som blir flittig benyttet både innen kommunens grenser og også langt utenfor.

Klubben består av 16 aktive mu-

sikere fra Gjerdrum og Nannestad, med yngstemann på 19 år og den eldste på 61. Det kvinnelige innslaget er markant, spesielt etter at en toradergruppe gikk inn i ensemblet. Besetningen utgjøres av seks på vanlig trekkspill, fem på torader, en bassgitarist, to rytmegitarer og to batterier. Øving skjer på Kveset i Gjerdrum hver torsdagskveld, der så å si samtlige møter fram hver torsdagskveld gjennom nesten hele året.

Trekkspillklubben har gjennom alle år vært underholdere ved til-

stelninger i sykehjem, aldershjem og andre sosiale institusjoner i distriktet. Ellers har de blant annet hatt gjestepptredener i den svenske vennskapskommunen Fjärås og i den store nordiske trekkspillfestivalen i Ranseter, der de har vært årvisse deltakere gjennom seks år.

Nannestad Trekkspillklubb er blitt et representasjonsensemble for musikken i vår kommune. Klubben gratuleres og takkes for sin spredning av god musikk og humør gjennom 10 år, og ønskes lykke til videre. *rob*

Trekkspillklubben samlet til øving.

Skal vi forberede oss til en god jul?

Vi har vel alle en følelse av å gjøre forhastede ting i en stresset førjulstid, selv synes jeg det er alt for mange ting som skal og må gjøres til og med på julaften formiddag. Det slår meg at slik som julen ble opplevd som barn — ja, slik vil den aldri fortone seg mer. Og nettopp dette gjør julen til en høytid kanskje mest for barna. Men — den største gleden du kan ha — det er å gjøre andre gla'.

Forrige jul opplevde jeg faktisk den gode, gamle julestemningen med en indre ro og fred i hjertet og en merkelig følelse av forventning og høytid. Det var så en følte overbærenhet med sinte, sure mennesker som ikke lot julen slippe inn på seg der de sto i rulletrapper, nesten sloss ved innpakkingsdisker eller sto i kassekøer. Selv hadde jeg tatt med begge jentene våre (eller de tatt med meg) og vi hadde tenkt å bruke hele dagen på innkjøp av gaver til beste-foreldre og til hu mor sjøl.

Vi hadde tatt turen til et av byens stormagasiner for at jentene virkelig skulle føle storbyhandelen på pulsen, og det må sies at de kom vel fra det. På forhånd hadde vi ikke bestemt oss for noe spesielt, vi valgte å la det spontane råde. Det er en fin samhørighet som oppstår på denne måten, og nettopp mens vi gikk omkring der følte jeg meg selv som barn igjen. Jeg lot meg rive med av barna, hver gang de så noe som var fint og flott, men fikk et lite vemodig stikk i brystet da kommentarene ofte lød: — uff, så dyrt! Men plutselig var lykken gjort, vi nærmest lukket oss fram til gaven med stor «G». For i en stor hylle full sto de vakreste lys du kunne tenke deg, velluktende i glass med de vakreste landskap av gammeldagse motiver.

Gamle hus, islagte dammer med voksne og barn på skøyter og fremfor alt, vinter og snø på store koselige trær omkring. Det var noen av glassene som butikken hadde tent på lysene i, og de sto der som varme, lune symboler på god gammeldags jul. Det var nesten så en fikk «tykk hals»! Vi kjøpte øyeblikkelig et lysglass til hver av besteforeldrene, samt et til hu mor fra jentene. Jeg husker at prisen var ikke så høy, men lysene har blitt flittig brukt ved mange koselige anledninger siden. Selv etter at glassene ble tomme for den velluktende stearinen har vi plassert andre lys nedi. Det er litt av dette enkle, rotfestede som er godt for oss mennesker, tror jeg. Vi skal ikke så lett la oss rive med til å kjøpe verdiløse dyre gaver som er «in», men som ikke har noen tilknytning til medmenneskelighet. For det er jo nettopp medmenneskelighet som ofte savnes i vårt samfunn. Den gjør blant annet til at vi kan smile til hverandre i julehandelens stress og mas.

For julehandelen begynner nå om ikke så lenge, tiden går så alt for fort fra oss. La oss prøve — denne og de påfølgende julehøytider da et skogsduftende juletre skal pyntes og lukten av julemat og surkål fyller våre hjem — la det også være plass til ro og fred i hjertet, samt fyll det med stille glede over julens høytid.

Under juletreet — jeg håper at noen piker og gutter er så heldige at omtensomme voksne med virkelig kjærlighet til barn vil gi dem gaver som åpner nye verdener for dem. Slike gaver og slike opplevelser koster som regel lite eller ingenting, men de kan endre et menneskes livsbane og gi avgjørende impulser for årtier fremover! GOD JUL! *T.R.N.*

Spreke «Langtrampere»

Det var mange spreke deltakere i langdistansekarusellen som ble arrangert av Eker/Preståsen skolekorps. Blant disse fant vi familien Døhlen, bestående av Mona (17), Inger (36), Tone (17) og Laila (14). På grunn av en skade måtte Mona melde pass i de siste løpene, men familien for øvrig fullførte sine obligatoriske løp i god stil og med fine tider. **ROB**

Den første skoledagen

Forventningstulle trasket de håpefulle til den første skoledagen i høst som alltid tidligere. Med nysgjerrigheten spent til bristepunktet, og med undring i sinnet, sa de farvel til den grenseløse og uforpliktende leik og bega seg inn i en mer organisert og forpliktende tilværelse.

Om noen av oss ikke husker særlig annet fra skoletida, så husker vi gjerne den første skoledagen . . .

Vi var på Løkens skolen denne regntunge dagen i høst, og traff Hilde Edseth sammen med Lene (t.v.) og Hans Jacob (t.h.). I midten står John Georg, men han er for ung enda, og var med som forsterkning. Både Lene og Hans Jacob så fram til å begynne på skolen, og vi ønsker lykke til. **H.Ø.**

Blåbærplukking før og nå

Sverre Rustad er så og si oppfødt i blåbærskauen. Han kan fortelle at det var opp til ti familier langs åsen som hadde blåbærplukking som binntekt. Det var i 1925—30 det tok til, vanskelig år da det var godt å få noe attåt. Familiene startet hver for seg ved fem-tida om morgenen og møttes ofte på Vardåsen. Ved Øyungen tok de gjerne kaffepausen. Det ble lange dager på skauen, og det hendte nok at ungene gikk trøtt. Men det var ingen bønn, forteller Sverre. Først i mørkinga kom familien hjem, og da var det å rense blåbæra i lampelyset, for morgenen etter bar det til byen for å selge bæra. Prisen pr. liter på torvet var 15 øre, den steg så til 25—30 øre, og under krigen var den oppe i to kroner. Blåbærpengene kom godt med, og da ble det gjerne kjøpt brukte klær i byen.

— I sommer var det små og råtten bær, forteller Sverre,, — men i gode år kan man plukke 20—30 liter i timen. Tar man seg skikkelig ut er 40 liter i timen også oppnåelig, forteller den ivrige blåbærplukkeren fra Ås-

greina, som nå har blåbærplukking bare som hobby.

I dag er det få som gidder å plukke. Store ressurser ligger der og blir ødelagt. Vi importerer i stedet blåbær fra Polen. Ungdom som har vanskelig for å få jobb om sommeren kunne ha god fortjeneste i å plukke bær.

MAA

Plan utarbeidet for kloakk til Kopperudmoen

Kommunestyret har godkjent ingeniøretatens framlagte planer for kloakkering av området fra Holibekken til og med Kopperudmoen i Maura. Videre detaljplaner for prosjektet blir nå utarbeidet. Totalt er anlegget beregnet å koste 4,7 millioner kroner.

Planen tar sikte på sanering av avløpene for eksisterende bebyggelse på strekningen Holibekken—Haug, eksisterende bebyggelse på Kopperudmoen, bebyggelse nord for Riksvegen mellom Stenset og Kopperudmoen, samt avkloakkering av det planlagte industriområdet. Planen omfatter i alt 6400 meter grøft og fire pumpestasjoner.

Ved gjennomføring av hele planen vil en få avkloakket 380 eksisterende p.e. Maura rensanlegg, som har en teoretisk kapasitet på 2500 p.e., er i dag belastet med ca. 800 p.e. Etter at samtlige utslipp mellom Holibekken og Kopperudmoen er samlet opp, vil rensanlegget få en belastning på 1200 p.e., eller tilnærmet halv teoretisk utnyttelse av kapasiteten. Ut over dette regnes det med at industrifeltet vil bety opp mot 100 p.e., og at videre utbygging av boliger i området vil gi et tilleggsbehov på 120 p.e.

Planen er delt i tre utbyggings-etapper. Første etappe går fra eksisterende ledning ved rensanlegget, over Haug, langs fylkesvegen mot knutepunktet ved Kopperudmoen industrifelt og fram til bebyggelse på Kopperudmoen. Hele dette anlegget blir på

4310 meter grøft og to pumpestasjoner til en kostnad på nær tre millioner kroner. Samtidig vil utslipp fra nåværende 245 p.e. bli sanert, og anlegget vil også dekke det framtidige industriområdet.

Andre etappe er beregnet å koste 800 000 kroner, og tredje etappe 950 000 kroner.

Hvordan kloakkanlegget for Kopperudmoen skal finansieres er enda ikke klart. Men planen er i alle fall klar, og det arbeids videre med å få satt den om i praktisk handling.

rob

Ingen kommunevåpen!

Det blir ingen kommunevåpen for Nannestad, i alle fall ikke foreløpig. Etter innstilling fra kontorsjef Trond Nilsen har formannskapet funnet det unødvendig å ta opp til behandling om å få utarbeidet et slikt våpen.

Det var kultursekretær Lars Jahr som framkastet tanken om at også vår kommune burde få et emblem som kunne kjennetegne kommunen. Tanken ble gitt sin tilslutning av kulturstyret.

Men i og med formannskapets beslutning synes to ting å være klare. For det første at skissen av kommunehuset fortsatt skal være kommunens kjenneemerke og vignet. For det andre at Bygdespeilets framkastede ide til kommunevåpen, bestående av et fareskilt for svingete veg, også nå blir lagt på is! **ROB**

Ikke organisert nakenbading i bygda!

— Nannestad kulturstyre finner det ikke i dag aktuelt å utrede spørsmålet om opprettelse av nye badesteder der det er tillatt å bade naken.

Uttalelsen er kulturstyrets svar på en henvendelse fra Norsk Naturistforbund, som har stilt kommunene en rekke spørsmål vedrørende dette med at badegjester kan ta sine bad uten en tråd.

— Hvert år oppdager stadig flere mennesker hvor behagelig det er å bade naken, sier Norsk Naturistforbund, som er en landsomfattende organisasjon for nakenbading. Foreningen utgir årlig en publikasjon som angir de steder der det er offisielle eller uoffisielle muligheter for bading

in natura. For at opplysningene skal bli så korrekte som mulig har forbundet kontaktet alle landers kommuner i form av diverse spørsmål om temaet nakenbading.

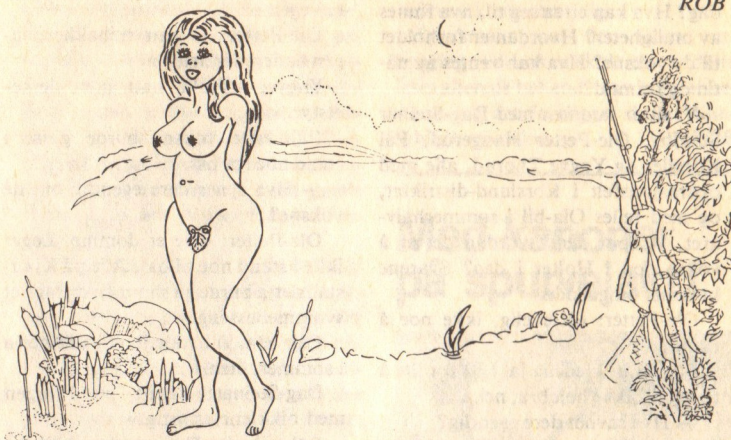
Ett av spørsmålene var om det i de kommunale vedtekter var påbud om bruk av badedrakt ved bading eller soling. Kulturstyrets svar var her nei. På spørsmål om det i kommunen var steder der nakenbading er vanlig eller offentlig tillatt, var det også et nei. Et etterfølgende spørsmål om kommunen vil overveie å åpne adgang til familiebadning uten klær, eventuelt i samarbeid med en naturistforening, ble av kulturstyret betraktet som uaktuelt.

— Om det i kommunen finnes steder der nakenbading forekommer, er i tilfelle dette ukjent for meg, sier kultursekretær Lars Jahr, som heller ikke kjenner til at det har vært dis-

kutert om det burde merkes ut spesielle steder for nakenbading i bygda.

Formannskapet har også behandlet nakenbadingsspørsmålet, og sluttet seg til kulturstyrets syn.

ROB

LOKAL DEBATT

Støy og urosenter i Lybekk?

Jeg leser i forrige nummer av Bygdespeilet at våre kommunale myndigheter sier ja takk til et såkalt motor-senter på Lybekkmosen.

Mitt spørsmål går kort ut på om virkelig våre folkevalgte kan vise så liten omtanke for en sak med så betydelige negative sider at de bare godtar en kontrakt mellom velstående organisasjoner og grunneier. Her må det være slik at kommunen står med lua i handa og bukker takk til absolutt alt som bys fram!

Er det ingen som tenker på hvilke miljømessige konsekvenser et slikt senter får? Bråk fra selve virksomheten er her en ting, trafikken omkring en annen. Har aldri noen av Nannestads folkevalgte overvært et motorstevne på Hellerstad og sett og hørt hva som foregår på banen, og ikke minst på vegene til og fra? Og hva med jordbruksinteressene, som ellers trekkes fram ved passende anledninger? Såvidt vites er søkelyset allerede satt på arealene i dette området nettopp til dyrkingsformål.

Finnes det så ingen offentlig instans i Nannestad kommune som kan manne seg opp til høfligst å si nei takk til et tiltak som ingen andre vil ha? Hvor er partiet som tør si fra, og hvor er de ledd som skal ivareta den enkelte innbyggers ve og vel?

Til slutt, er også det ellers så utmerkede organ Bygdespeilet blant de som står med lua i handa? Om ikke, burde vel heller ikke siste nummers hovedoppslag være så i tråd med de folkevalgte avgjørelse, uten å ta de negative sider mere fram!

Maura 2. okt. 80
S.E.B.

Skattepengene fra jord og skog?

Med jevne mellomrom, og helst ved høgtidelige høve, møter en på denne formuleringen: «Nannestad skal fortsatt være en jord- og skogbrukskommune.»

Det er rimelig å forstå denne klisjeen, slik at kommunens økonomiske grunnlag hentes fra jord- og skogbruket i kommunen, og at slik skal det fortsatt være, muligens i all evighet.

Akkurat det samme kan vel også sies slik: «Nannestad skal fortsatt være en pendlerkommune, arbeidsplasser er vi lite interessert i.»

Men hvor henter kommunen sitt økonomiske grunnlag for? Er det fra jord og skog? Den eller de som sitter på slike oversikter bør fram med dem her i avisen.

Skulle jord og skog ikke strekke til i denne sammenheng, så rekker jeg med at klisjeen rettes opp overfor bygdas mange pendlere og andre arbeidsfolk, dvs. lønnsnettakere.

Spare

Bjønn ved Kommunehuset?

Så har det altså skjedd også her: I skumskøttet for litt siden syklet Lilla Laache rett på en stygg rusk av en bjønn som lå gjemt bak en bil ved Kommunehuset. Til alt hell fikk hun i siste liten bråkastet til side og unngikk dermed det som etter all sannsynlighet ville blitt en skjebnesvanger konfrontasjon. I forfjamselsen satte Lilla opp en forferdelig fart og mer-

ket ikke at hun syklet i feil retning før hun var ved Trandum. Nå går ikke Lilla Laache av vegen for en sykkel-tur, det vet vi, men det får da være grenser, sier hun selv. — Og så stygg som han var, legger hun til . . .

Dessuten skulle hun vært hjemme og kopt smultringer denne kvelden slik at sykkelturen passet henne dårlig. — Men bevares, sier hun, — å ha sett en slik representant for vår fauna er verdt atskillige smultringer, så det er ikke det. Nå etterpå, er hun altså likevel glad for opplevelsen.

SISTE!

Ved lensmannskontoret vil de ikke ta stilling til episoden, men her foreligger en av to muligheter, sier Myhre. Enten var det faunarepresentanten Reidar Otto Brovold som skiftet hjul på bilen, eller

2) at han (eller Trond Nilsen) som bedrev tørrtrening foran jobben som spøkelse på Sø-Kringler.

Myhre holder en knapp på det første og er derfor ikke det minste forundret over at Lilla ble redd.

Peder S.

HALO, din ~~uhyrlige~~ ~~dassrull~~

hvordan haver du det nu i disse mørketider?

Isen er det føresten me din Sjøne hustru?

Haver Du hat hende mye ute i sammår slik at hun haver fåt luftet og svalet si pels, som det nu heter?

Nå driver Svensen å je å forhåndslagrerer.

Men itte i Trøndelagen. Vi driver i kjelener, ^{løn}

vi Bruvøl, å vi tar sikte på Hjulen o den lange vinter vi haver foran åss nå. Men det rusler unna så vi lagererer stadig, særlig nu som det hat værti så mye bjøn her i bygda.

VI GÅR ITE UT ' VEIT DU:

Haver føresten noen bjønn set deg i det siste?

Ønsk din væk hustru en god Xjul fra Svensen å meg sjøl.

Erbødigst
Peder Svendsen
i Håller

VI MÅ UNNGÅ LENSMANNEN!

Hvordan er det å være ung i Holter i dag? Hva kan en ta seg til, hva finnes av muligheter? Hvordan er forholdet til de voksne? Hva kan ventes av nå-tid og framtid?

Vi sitter sammen med Dag-Steinar Sundby, Ole-Petter Haugerud, Pål Kringler og Yngve Thorud, alle med operasjonsfelt i Korslund-distriktet, og med felles Ola-bil i sommerhalvåret. Vi spør dem hvordan det er å vokse opp i Holter i dag? Svarene kommer omgående.

Ole-Petter: «Kjedelig, ikke noe å finne på.»

Pål: «Litt kjedelig ja. Litt for lite å ta seg til. Ikke helt bra, nei.»

— Hva savner dere egentlig?

Yngve: «Et møtested. Et sted hvor vi kan være sammen. Et slags klubbhus på en måte.»

— Har dere tid til å leke noe særlig med skole og lekser?

Ole-Petter: «Vi har altfor mye lekser.»

Pål: «Ja, nå begynner det å bli mye, ja. Men det blir litt tid til leiking også.»

Yngve: «Blir for lite tid å leike.»

Pål: «Men i sommerferien er det litt for stille. Da er det nesten ikke noe å finne på for alle reiser bort.»

— Hadde det vært bedre å bo i Oslo?

Dag-Steinar: «Å nei!»

Pål: «Noen ganger ønsker jeg at jeg bodde i byen. Mer å gjøre der.»

— Men her kan dere vel leike fritt?

Pål: «Ja, men det er så lite her. Bare veien.»

Ole-Petter: «Ingen skibakker, ingen bademuligheter.»

Yngve: «Skulle hatt mere leikeutstyr.»

Pål: «De voksne burde gjøre i stand noe for oss.»

— Hva synes dere egentlig om de voksne?

Ole-Petter: «De er domme. Lager ikke i stand noe til oss. Alle på Kjærstadsletta burde gå sammen og lage et svømmebasseng.»

Pål: «Ja, vi hadde jo et i Bråtberja i sommer, men.»

Dag-Steinar: «Britt på Haugen med bikkjene er artig.»

Pål: «Å, ja. Det er moro å gå tur med bikkjene.»

— Ser dere på nyhetene i fjernsynet?

(Stille. Nei, ingen av de fire bryr seg om myter av sänn art, forstår vi.)

Pål: «Jimmy Carter har poteter i hue. Nei, jeg leser heller tegneserier.»

Dag-Steinar: «Det er altfor lite cowboy-filmer i TV'n. Og det er for dårlig med filmer på Lyngås også.» (Spøkefullt.) «Og så skulle vi hatt litt sänn pornofilm.»

— Hva skal dere gjøre når dere blir store?

Dag-Steinar: «Nei, det vet jeg ikke. Har ikke tenkt så mye på det enda.»

Pål: «Jeg får vel kjøre trailer, tenker jeg. Og så liker jeg å skru på biler.»

Ola-bilen er et samlingspunkt for disse fire i sommerhalvåret. Fra venstre Yngve Thorud, Ole-Petter Haugerud, Dag-Steinar Sundby og Pål Kringler, her med sistemann bak rattet.

Yngve: «Jeg får prøve å kjøre gravemaskin.»

— Hva synes dere om ungdomskriminaliteten iblant oss?

Ole-Petter: «Det er dumt. Nei vi skal ikke gjøre kriminelle saker.»

Pål: «Vi må unngå lensmannen!»

Dag-Steinar: «En får ikke noe utav det. Bare ødelegger for seg selv.»

Ole-Petter: «Det var synd at «Matte» la ned kiosken sin.»

Yngve: «Ja, det burde jo vært ei pølsebu uti her og.»

Pål: «Men å gå på epleslang er moro!»

— Dere har hytte nedi orsnara her. Bor dere der nå?

Pål: «Nei, vi bygde for lita hytte.»

Ole-Petter: «Og vi mangler ovn.»

Pål: «Hvis vi fikk den derre dassen

utmed Korslund så kunne vi bygge tårn på hytta vår. Da ble det mere plass. Men vi mangler ovn!»

Og her er tålmodigheten slutt hos de unge Olabil-kjørende høltersøkingene. Umulig å oppholde dem lenger. Kjærstadsletta venter.

H.Ø.

**3386 fekk
skattepenger
tilbake**

Høstens skatteoppgjør bød som vanlig på store «fordelinger» av penger. Hele 3386 skattytere fekk tilbakebetalt det de i løpet av 1979 hadde betalt for meget i skatt. Enkeltbeløpene varierte fra 100 kroner til det største beløpet på hele 130 000 kroner. Totalt ble det tilbakebetalt 11 678 000 kroner.

På den annen side var det 970 skattytere som hadde betalt for lite, og her varierte også regningene sterkt, med 163 000 kroner som baksmellenes rekord. Til sammen var det skyldig et beløp på 5 571 000 kroner.

Ligningsresultatene forelå pr. 22. august, og vår kommune var den første på Øvre Romerike til å gjøre resultatene kjent.

Det samlede utlignede beløp lå på 79 744 000 kroner, hvilket var en stigning på 5 360 000 kroner fra året før. Av dette utgjorde skatt til kommunen og fylket vel 50 millioner kroner, mens Staten fekk 18,7 millioner og Folketrygden nær 21 millioner kroner.

Men selv om total skatteinngang økte med 5,3 millioner kroner, var det en svært så beskjeden økning i kommunens og fylkets inntekter, nemlig til sammen bare 350 000 kroner. Statsskatten derimot økte med over tre millioner, og Folketrygden med snaue tre millioner kroner. ROB

Suksess for «Langtrampen»

Langdistansekarusellen «Langtrampen», som ble arrangert av Eker/Preståsen skolekorps i samarbeid med Sparebanken, ble meget vellykket. Løypene over de fire løps-

dagene var krevende for deltakerne, men dette skremte likevel ikke de mange løpsvillige kvinner og menn til å være med. I alt var det 140 som fullførte tre av fire løp. «Lang-

trampen» vil bli en årlig foreteelse, og etter den gode starten i år ventes det økende deltakerantall de kommende år.

ROB

Fra fellesstarten i ett av løpene, der det ble trangt om plassen på startstreken.

Flomlys på «Granidalen Stadion»

Sakte, men sikkert har denne leke- og idrettsplass vokst opp fra å være «skøytebane» i innkjørsel med byggesol som lyskilde — til en minishockeybane på vinterstid og fotballbane om sommeren. Grunneieren Tore Støverud har avgitt «på lån» adskillige kvadratmeter, og kommunen har via søknader bidratt med planering og økonomisk støtte til flomlys. Noen av naboenes har også bidratt med sitt, men det er i høyeste grad

barna selv som har æren for resultatet. At det er behov for plassen vitner antall utøvere om. 25 unger har i vinter spilt ishockey eller trent på skøyter, mens sommeraktiviteten hovedsakelig har gått på fotball. Det er laget målbur (som også er fine å turne i), og det er arvet gamle målnett fra Holtersletta. «Freelance-konsulent» Helge Bjørnsrud har vært ansvarlig søknadssjef, og er også «overdommer». Dette er kultur!

T.R.N.

Kamp om ballen. Fra venstre Roar Huit, Marianne Christensen, Harald Dahl og Morten Solheim.

Holter ble Nannestadmestere i miniputt

Det var stor stas på Bjerke Stadion da Holters førstelag hadde sikret seg tittelen årets Nannestadmestere i fotball for miniputter. Dermed kunne den oppsatte pokal hentes, og hver og en av Holterspillerne ble tildelt gullmedalje for sin innsats.

I alt var det seks lag med i turneringen. Finalen gikk mellom førstelagene fra Holter og Nannestad, der Holtergutta sikret seieren med 1—0. I kampen om tredje-

plassen ble det 4—0 til Bjerke over Nannestads annetlag.

Vi ser her årets Nannestadmestere, bestående av spillerne Kjell Vidar Solheim, Kjell Vidar Bergli, Kjell Holter, Knut Erik Hansen, Ove Johan Terning, Espen Antonsen, Kjetil Haga, Geir Grønbekk, Roar Huit, Trond Bekkevar, Robert Nimmons, Terje Gjeisklid, Willy Ringkilen, Pål Nymoene og Geir Kristiansen.

ROB

Ny helseavdeling ved Løken skole?

Formannskapet har gått inn for at andre byggetrinn ved Løken skole, det vil si helseavdelingen, bør påbegynnes i løpet av 1981. Klasseromsavdelingen ble som kjent tatt i bruk i høst, mens tredje byggetrinn omfatter ny gymnastikkavdeling. Bygging av ny helseavdeling vil sannsynlig medføre at skolerom i det gamle skolebygget kan frigis til andre formål.

Tannklinikken ved Løken skole har gjennom flere år hatt direkte dårlige romforhold. Når det gjelder helsetjenesten for skolebarn har denne vært henvist til leide lokaler i Holter meieri. Her er det også flere andre aktiviteter som holder til, slik at forholdene har vært og er vanskelige.

Da den nye klasseromsavdelingen ble tatt i bruk i høst ble det en del ledige rom i annen etasje i den gamle skolebygningen. Det har vært drøftet om disse rommene kunne benyttes til å avhjelpe rombehovet for tannklinikk og helsestasjon. Men på grunn av investeringenes størrelse måtte dette i tilfelle skje over lengre tid, noe som ville føre til at bygging av ny gymnastikkavdeling måtte komme foran.

Formannskapet har på grunnlag av dette valgt å gå inn for at det bygges ny helseavdeling i tilknytning til den nye skolen, og at dette arbeidet skal påbegynnes i løpet av neste år. Det regnes med at ny helseavdeling vil komme på omlag 1,5 millioner kroner, mens ny gymnastikkavdeling sannsynligvis vil komme på et beløp i størrelsesorden fire millioner kroner. I dagens økonomiske situasjon vil det

være vanskelig å finansiere begge disse prosjektene samtidig.

Spørsmålet om den videre utbygging ved Løken skole er når dette leses allerede behandlet av kommunestyret, og det foreligger da en sannsynlig avgjørelse. ROB

Med kanoner på spurvejakt!

Holter Fotoklubb viser her noen stor-teleobjektiver som sikkert gjør lykke på fugleobjekter! (eller på badestranden!). For teknisk interesserte vil vi si at nederst finner vi en såkalt speiltele på 500 mm, 1:4,0, mens den øverste er en «ordinær» tele på 600 mm, 1:4,5. T.R.N.

Høstlig festdag for barna

Også i år ble det arrangert «Barnas Dag» i Midtbygda. Som vanlig var det lagt opp et fyldig program, med opptog fra Sykehjemmet til Eker skole, der det var lek og moro. Janitsjar-

korpset, brannkorpset og Hjelpekorpset var alle med og satte en ekstra spiss på en ny vellykket festdag i husmorlagets regi.

ROB

Staselig kjøretøy observert ved Sykehjemmet under «Barnas Dag».

Løken skoles nybygg tatt i bruk

Nybygget ved Løken skole ble tatt i bruk fra skoleårets begynnelse i høst. Det er blitt et fint byggverk som dekker en grunnflate på 832 kvm. Bygget er solid tvers igjennom, og det består av en rekke rom. Fem vanlige klasserom har fått dristige farger på veggene, men de er samtidig lyse og vennlige. Til hvert klasserom er det et mindre materialrom for oppbevaring av utstyr. I tillegg er det to skikkelige grupperom med egen inngang, samt et rom for støtteundervisning.

Studiehallen er et kapittel for seg, og den har en flate på vel 80 kvm i byggets første etasje. En teppebelagt trapp fører opp til et galleri i annen etasje. Her finner en biblioteket på den ene siden, og et utvalg av klassesett med undervisningsmaterieell på den andre. Med disse plassene kan det være studiegrupper i hallen og på galleriet samtidig.

I annen etasje finner en også hovedlageret av skolebøker, og et mindre kott. På nordsiden av galleriet er det et vifterom med massevis

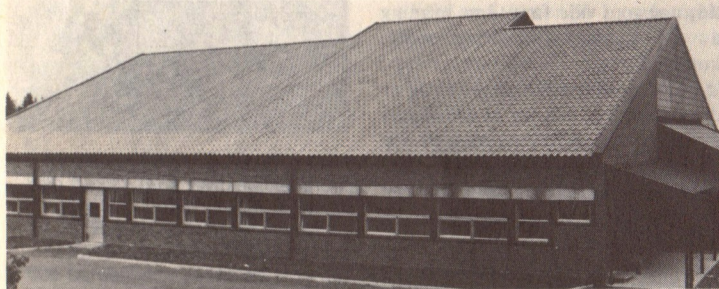
av rør, kanaler og motorer. Hele skolen varmes opp med varmluft som blåses inn i klasserommene.

Kontorplassen er nok i minste laget. Dette skyldes at bare halvparten av kontorarealet kom inn under dette byggetrinnet. Lærerrømmet er praktisk innredet, med et lite tekjøkken i det ene hjørnet. Overalt i bruksrommene er det teppebelagte gulv.

Rengjøringsassistentene har til disposisjon to kott i første etasje, men disse er nok i minste laget. Visse problemer med kloakken førte til at nødvendige ærend måtte avlegges i ett av de andre skolehusene til å begynne med.

— Hva er så rektors mening om den nye skolen?

— Bygningsmessig er det blitt en meget bra løsning. Planløsningen synes å være god, det samme med rommenes akustikk. Grupperommene er velegnede til sitt formål, og utstyrmessig ligger vi også godt an. Men skulle noe ønskes i tillegg, måtte det være fargefjernsyn med videoutstyr, sier rektor Erling Slotten. G.N.

Løken nye skole, som nå er i full drift.

Fra studiehallen, med galleriet i annen etasje.

REKTORSKIFTE VED LØKEN SKOLE

Samtidig med at nybygget ved Løken skole ble tatt i bruk fekk skolen også ny rektor. Erling Slotten er 52 år og ekte finnmarking fra Lakselv innerst ved Porsangerfjorden. Han kommer fra en skole der det var 350 elever. Hans inntrykk etter å ha fungert ved Løken skole omlag en måned er slik:

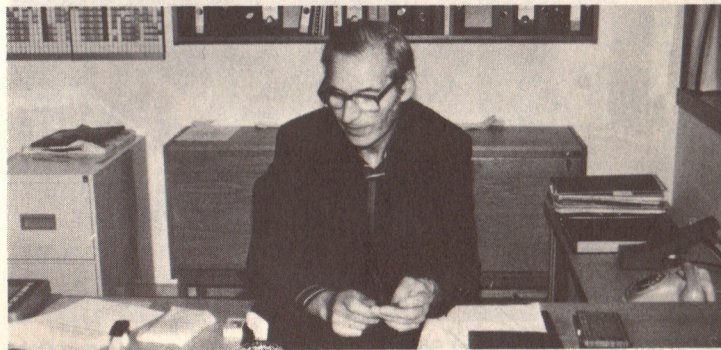
— Her er landlig og fint, med såvidt jeg kan se rolige forhold. Jeg har det beste inntrykk av så vel personellet ved skolen som foreldre og elever. På grunn av et relativt stabilt bosettingsmønster, ser det ut til at en her i kommunen unngår mange av de sosiale problemer en ellers kan finne.

— Jeg savner imidlertid utsikt til vann og hav og fjell i det fjerne. Likeledes savnes muligheten til å dra til hytta i Stabbursdalen. Folket i Finn-

mark kan jeg heller ikke glemme.

— Om grunnen til at vi flyttet hit vil jeg si at de klimatiske forhold er lettere på Østlandet enn i Finnmark. Der oppe i nord er det hurtige skiftninger mellom de forskjellige årstidene. Det er lange vintrer med mørketid. Dette kan virke som en belastning for mange. Skiftningene i årstidene har imidlertid også sin store sjarm, og de er en opplevelse for hver gang. Mange fra Nord-Norge som har flyttet sydover har etter en tid flyttet tilbake igjen. Hvorvidt jeg greier å tilpasse meg her sydpå kan det være vanskelig å si. Men slik jeg nå kan se det hele, må jeg si at jeg trives på min nye arbeidsplass, sier rektor Erling Slotten.

G.N.

Rektor Erling Slotten på plass i Løken skole.

Regler for nybygg i Sandsnesseter

Fylkesmanne har gitt tillatelse til kloakkutslipp for inntil 15 nye boliger i Sandsnesseter. Av tillatelsen framgår at det kun skal bygges tre nye boliger i året. Kloakkavløpene skal infiltreres i grunnen i samsvar med de gjeldende forskrifter, og kommunen er pålagt å kontrollere at anleggene bygges og drives etter bestemmelsene.

Det er kommunen som skal avgjøre hvem som skal få utslippstillatelser innenfor denne rammen. Helserådet skal være orientert, slik at det eventuelt kan gripe inn om forholdene tilsier dette. Kommunen skal foreta kontroll av overflatevannet nedenfor utslippene en gang pr. år i de nærmeste fem årene.

— Utslipet vil bli beskjedent. Det fordeles over flere år, og skal infiltreres i grunnen. Vi regner derfor med at det ikke vil oppstå merkbare forurensningsproblemer, sier fylkesmannen.

I forbindelse med utslippstillatelsene har ingeniøretaten utarbeidet regler for hvem som skal tildeles de enkelte tillatelsene i Sandsnesseter. Reglene er nå vedtatt av de kommunale myndigheter, og de går ut på følgende:

1. Bygningsrådet vurderer i hvert enkelt tilfelle hvem som skal få utslippstillatelse.

2. Vedkommende person som skal overta den fraskilte eiendom skal ha nær tilknytning til Sandsnesseter. Det legges i hovedsak vekt på at tillatelse gis til barn av eiendomsbesitteren som vil bygge nær hjemmet.

3. Som hovedregel vil det ikke bli gitt tillatelse til nyetablering til personer som ikke har tilknytning til Sandsnesseter.

Disse reglene vil sannsynligvis bli retningsgivende for flere andre områder i bygda der det søkes om avgrensede utslippstillatelser.

ROB

Valg av beredskapsråd

Som medlemmer av kommunens beredskapsråd er valgt følgende:

Ordfører Per Ramsli, kontorsjef Trond Nilsen, distriktslege Harald Iver Andersen, lensmannsførstebetjent Torstein Lundby, sivilforsvarsinspektør Helge Hansen, områdesjef Trygve Sydhagen og kommuneingeniør Ingolf Skaldebø. ROB

Iver Granerud ny sogneprest

Som kjent for de fleste ble Iver Granerud utnevnt til ny sogneprest i bygda etter Torkjell Haus, som gikk av for aldersgrensen i sommer. Granerud har siden juni 1974 vært residerende kapellan i Holter, inntil han 1. juli i år ble fungerende sogneprest.

Sogneprest Granerud er opprinnelig fra Lillestrøm, og han fekk

sin utdannelse ved både Universitetet og Menighetsfakultetet. 16. november er offisiell utnevnesdato i det nye embedet, en begivenhet som blir markert, og som vi kommer tilbake til senere.

Tilflyttingen til Nannestad prestegård for Iver, fru Bjørg og lille Marianne er avhengig av de restaureringsarbeider som skal utføres ved prestegården.

ROB

— Jeg gleder meg til oppgaven som bygdas sogneprest, sier Iver Granerud.

I høst markerte menigheten sine 50 år med en fest, der også nabo-menighetene var innbudt. Tilstede var også prest og varaordfører. Evangeliehuset flyttet i 1971 til nye lokaler, den tidligere Slattum skole. Leder for menigheten er Gunnar Ødemark.

Evangeliehuset i Åsgreina runder 50 år

Pinsemenighet har det vært i Åsgreina siden omkring 1920. I den første tida ble møtene holdt hjemme hos medlemmene. I 1930 fikk menigheten endelig et forsamlingshus. Vi ser her et bilde fra innvielsesfesten i juni 1930. Menigheten Evangeliehuset var dannet.

MAA

Velkommen til kirke!

BJØRKE KIRKE

23.11. kl. 11.00	Høymesse	Lyngar
7.12. kl. 11.00	Innsettelsesgudstjeneste	Granerud
14.12. kl. 19.00	Advent og julen i ord og toner	Lyngar
24.12. kl. 14.30	Familiegudstjeneste	Granerud
26.12. kl. 11.00	Høytidsgudstjeneste	Granerud
1. 1. kl. 11.00	Høymesse. Nyttårsdag	Nome
11. 1. kl. 11.00	Høymesse	Granerud
26. 1. kl. 11.00	Familiegudstjeneste	Nome

HOLTER KIRKE

30.11. kl. 11.00	Innsettelsesgudstjeneste	Granerud
7.12. kl. 19.00	Advent i ord og toner	Lyngar
14.12. kl. 11.00	Høymesse. Nattverd	Granerud
21.12. kl. 19.00	Vi synger julen inn	Lyngar
24.12. kl. 16.00	Familiegudstjeneste	Nome
25.12. kl. 11.00	Høytidsgudstjeneste	Nome
31.12. kl. 23.15	Midnattsmesse	Nome
4. 1. kl. 11.00	Høymesse	Granerud
18. 1. kl. 11.00	Familiegudstjeneste	Nome

NANNESTAD KIRKE

30.11. kl. 11.00	Høymesse. Nattverd	Lyngar
7.12. kl. 19.00	Advent i ord og toner	Granerud
14.12. kl. 11.00	Høymesse	Lyngar
21.12. kl. 19.00	Vi synger julen inn	Granerud
24.12. kl. 16.00	Familiegudstjeneste	Granerud
25.12. kl. 11.00	Høytidsgudstjeneste	Granerud
31.12. kl. 23.15	Midnattsmesse	Granerud
4. 1. kl. 11.00	Høymesse	Nome
18. 1. kl. 11.00	Familiegudstjeneste	Granerud

STENSGÅRD KIRKE

23.11. kl. 11.00	Innsettelsesgudstjeneste	Granerud
7.12. kl. 11.00	Høymesse	Lyngar
14.12. kl. 16.00	Vi synger julen inn	Granerud
24.12. kl. 14.30	Familiegudstjeneste	Granerud
26.12. kl. 11.00	Høytidsgudstjeneste	Nome
1. 1. kl. 11.00	Høymesse. Nyttårsdag	Granerud
11. 1. kl. 11.00	Høymesse	Nome
26. 1. kl. 11.00	Familiegudstjeneste	Granerud

Fra avdukingen på «Kirkehaugen». Vi ser sogneprest Tormod Rostad, kulturstyreformann Hans Østeng og historielagets Harald Ringnes.

Foss kirke har fått sitt minnesmerke

Mange hadde en høstlig søndag ettermiddag funnet veien til «Kirkehaugen» i Holter, der det var offisiell avduking av minnesmerket over Foss kirke, som en gang lå på dette stedet. Selve minnetavlen er støpt i bronse, og den er utført av vår tidligere sogneprest Tormod Rostad. Tavlen er festet til en stor bautastein, som ble fraktet fra Steinsgård til «Kirkehaugen». Og slik står det nå et varig minnesmerke for Foss kirke, som en gang var kirke for bygdas sørligste sogn.

Sammenkomsten ved avdukingen hadde et større program. Magne Rønneseth ønsket velkommen, og gav en kort oversikt over de historiske fakta bak dette tiltaket. Boye

Granli var på plass med sitt Hammondorgel, som hadde Rakel Thorud som organist. Ellers medvirket Nannestad Spelemannslag og Nannestad korforening.

Formannen i kulturstyret, Hans Østeng, hadde æren av å holde avdukingstalen, og sto også for selve avdukingen av monumentet. Sogneprest Rostad, kunstneren bak verket, orienterte om dettes symbolikk og noe av historien bak Foss kirke og kristenlivet i eldre tider.

Formannen i historielaget, Harald Ringnes, takket alle som hadde bidrat til at minnesmerket nå var på plass, og Bosse Tangen (som vanlig en utmerket leder av alt som foregikk i sammenkomsten på «Kirkehaugen».

ROB

Bibliotekjubileum

I Nannestad har vi hatt folkebibliotek i 150 år. I den anledning ønsker bibliotekaren Lilla Laache velkommen til Wergelandsaften i biblioteket på Nannestad ungdomsskole

onsdag 10. desember kl. 19.00. Lektor Sundli fra Eidsvoll kåserer om Wergeland og folkeopplysning. Opplesning og musikalsk innslag.

G.N.

Ørreten skal igjen vake i Skjennumstjern!

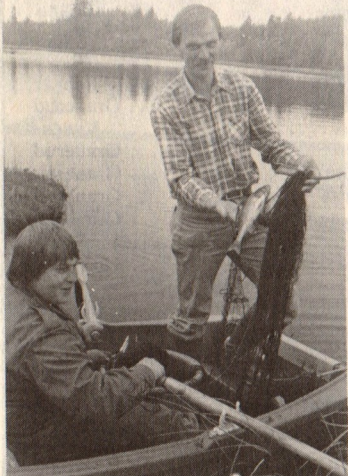
Bjerke jeger- og fiskerforening har slått et slag for at Skjennumstjern på Nordåsen igjen skal bli et godt fiskevann. Tidligere var dette vannet kjent for å være rikt på både ørret og abbor. Men i det senere er det her som så mange andre steder småabboren som har tatt overhånd.

Vannet i Skjennumstjern skal være forholdsvis bra, og fiskeutvalget i Bjerke utarbeider nå planer for videre kultiveringstiltak for å bedre fiske-

bestanden. Det ble i sommer foretatt et prøvegarnfiske for å bringe på det rene hva slags fisk som nå befolker vannet. Resultatene av prøvene, samt

vannanalyser og andre målinger, vil danne grunnlaget for kultiveringstiltak og framtidige driftsplaner for Skjennumstjern.

ROB

Jan Erik Bermtsen og Dag Erik Schauerud viser noe av resultatene fra prøvafisken i Skjennumstjern.

Driftsplanene for tjernet vil vesentlig bli fulgt opp på dugnad, men også med en viss støtte fra DnC. Her er fiskeinteresserte samlet for å studere prøvafisken.